Joe Van Overloop,
1021 Alto, SE.,
City.

4-38

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIII, No. 21. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. SEPTEMBER 1, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATIE

Die Zijn Kinderen Gods!

Want zoovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. *Rom. 8:14.*

Zoo zult gij leven! . . . .

In die woorden van het dertiende vers beluistert ge de hoofdgedachte van heel dit gedeelte van het hoofdstuk, van het twaalfde tot het zeventiende vers.

Gij zult leven!

Daarin immers weerklinkt de grondtoon van heel het hoofdstuk, van dit schoone triumfslied des geloofs. Er is geen verdoemenis! We zijn vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods! De geest is leven! Het lichaam is nog wel dood om der zonde wil, maar het zal ook leven! Straks wordt het door den Geest van Christus, Die in ons woont, opgewekt, om met Hem te leven! Erfgenamen Gods zijn we, mede-erfgenamen van Christus! Een alles overtreffende heerlijkheid wacht ons, waarnaar 't gansche schepsel met opgestoken hoofde hunkert! Alle dingen werken er toe mede om ons in die heerlijkheid in te leiden, want we zijn naar Gods eeuwig welbehagen verheerlijkt, gelijk Hij ons heeft verordineerd om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn! God is voor ons! Niemand en niets kan tegen ons zijn en niets zal ons kunnen scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus onzen Heere! . . . .

Gij zult leven!

Wonderlijk Woord Gods, blij Evangelie, dat God ons verkondigt, dat tot ons komt en ons zalig maakt in hope, hier temidden van duisternis en dood!

Gij zult leven en niet sterven!

Indien gij naar het vleesch leeft, zoo zult gij sterven, want het leven naar het vleesch is de dood!

Maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zoo zult gij leven! Niet, let wel, omdat gij de werkingen des lichaams doodt, maar omdat gij dit alleen kunt door den Geest, in dat dooden van de werkingen des lichaams een kenmerk hebt, dat gij door den Geest Gods geleid wordt!

En als gij door den Geest geleid wordt, dan zijt ge kinderen Gods!

En kinderen Gods kunnen niet sterven, mogen niet sterven, sterven niet in der eeuwigheid!

Zoo zult gij leven!

Kinderen Gods!

Rijke, vrije, souvereine genade Gods!

Ziet, hoe groote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk, dat wij kinderen Gods *genaamd* zouden worden!

Daarin toch ligt allereerst dit, dat onze God ons kinderrechten heeft gegeven, ons in die rechtsrelatie tot Zichzelven heeft gezet, waarin we recht hebben op Zijne liefde, op het dragen van Zijnen Naam, van Zijn beeltenis, op het ingaan in en genieten van Zijn gemeenschap, op het wonen in Zijn huis, het verkeeren met Hem onder één dak, op het smaken van Zijn gunst, op het hooren van Zijn Woord, op de openbaring van de heilgeheimen van Zijn Verbond, op het kennen en houden van Zijne geboden, die zoeter zijn dan honig en honigzeem, op Zijne leiding en bescherming, Zijne verzorging, Zijne gaven des heils, op Zijn erfenis, de onverderfelijke en onverwelkelijke en onbevlekkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt! . . . .

Ons gaf Hij dat recht!

Ons noemde Hij Zijne kinderen!

Ons, die van nature, zooals wij met heel ons geslacht verloren liggen in zondeschuld en dood, geen rechten hadden voor Zijn aangezicht, lagen onder den vloek van een verloren zoonschap, met geen ander uitzicht dan de uiteindelijke verdoemenis de eeuwige dood.

Want let er wel op, niet allen zijn kinderen Gods. Wel bazelt men, in kringen, waarin men niet meer met de zonde rekent en vreemd is aan de kennis der zondeschuld, waarin men het evangelie der verzoening met schamperen spot aanduidt als "bloedtheologie", van een algemeen Vaderschap Gods, dat alle menschen-

kinderen als kinderen Gods onder zijn vleugelen dekt. Doch die liefelijke "Vader", die de zonde door de vingers ziet, die veel te liefelijk is dan dat Hij de zonde zou straffen is niet de God der Schriften, is een produkt van menschelijke, van zondige verbeelding; en die brave mensch, die met zijn beste krachten zich inspant om "het pad der deugd te betreen" en zich den naam van kind Gods waardig te maken, bestaat in de werkelijkheid niet en wordt door de Heilige Schrift niet gekend. Van nature zijn wij niet anders dan kinderen des duivels, kinderen des toorns vanwege de zondeschuld, bannelingen, die in Gods huis tegen Hem opstonden in arren moede en die uitgeworpen zijn, om in duisternis om te komen en in eeuwigen jammer te verkommeren!

Doch de Heere God schonk ons uit genade het kindschapsrecht!

Hij nam ons tot Zijne kinderen aan!

Zooals onder de menschen echtparen soms kinderen aannemen, aan vreemde kinderen, die niet uit hen geboren waren, hun vleesch en bloed niet dragen, kinderrechten schenken, ze in hun huis opnemen, ze hun naam doen dragen, ze opvoeden en verzorgen en ze straks hun have en goed doen erven, zoo neemt God ons, die van nature vreemdelingen zijn, en bovendien Zijne vijanden en voorwerpen van Zijn toorn, uit vrije genade, in ondoorgrondelijke liefde, tot Zijne kinderen aan en schenkt ons alle rechten van kinderen Gods!

Doch Hij doet dat op Goddelijke wijze en naar Goddelijk bestek!

Hij deed het van eeuwigheid in Zijn Goddelijken raad. Want eeuwiglijk heeft Hij ons souverein gekend, gekend als van nature kinderen des toorns, die Hij om Zijns grooten Naams wil tot de aanneming tot kinderen verordineerde; en dan wel zoo, dat zonde en vloek en toorn Hem moesten dienen om de aanneming mogelijk te maken, om Zijne kinderen alleen in den weg van aanneming, den weg van rijke en souvereine genade tot zich te brengen en in Zijn huis te doen wonen. Want Hij heeft ons tevoren verordineerd tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus tot Zichzelven, naar het welbehagen van Zijnen wil, tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde.

En die Goddelijke raad der aanneming tot kinderen openbaart en realizeert Hij in den tijd.

Hij realizeert het kinderrecht van Zijn van eeuwigheid aangenomene, doch van nature onder den toorn en vloek liggende kinderen. Want al wat God doet staat op recht en waarheid pal als op onwrikbre steunpilaren. Daarom stelde Hij van eeuwigheid die kinderen onder 't hoofdschap van Zijnen Zoon, en verordineerde Hij den Zoon om aan de spitse dier kinderen te staan. Daarom zond Hij dien Zoon in de volheid des tijds in 't vleesch en bloed dier kinderen, opdat Hij in dat vleesch en bloed den last, den ganschen last des toorns Gods tegen die kinderen zou kunnen dragen en wegdragen. Daarom deed Hij dien Zoon in ons vleesch en bloed sterven aan 't bange kruis, ingaan in de diepte van onzen eeuwigen kommer, in de duisternis des eeuwigen doods, opdat Hij in de diepte des doods zou gehoorzamen in liefde en 't recht Gods zou vervullen. En daarom heeft Hij Hem uit de dooden opgewekt, en Hem, aan de spitse der Zijnen getuigenis gegeven, dat Hij rechtvaardig is, dat Hij als de Rechtvaardige te voorschijn trad uit onze schuld, als de Levende uit onzen dood, als het Heilig Kind uit onze verlatenheid en verbanning. . . .

Die dood en die opstanding zijn de realizeering van onze aanneming tot kinderen in Hem!

Hij neemt ons aan tot kinderen ook als Hij ons 't geloof schenkt en ons door dat geloof vrijmaakt van zonde en schuld en ons doet ingaan in 't bezit van alle kinderrechten, de zonden ons vergevend, ons rechtvaardigend voor eeuwig, ons erfgenamen makend van alle dingen in Zijn eeuwig Koninkrijk.

En straks gaan we in de volle blijdschap van die aanneming tot kinderen in, als 't voor eeuwig openbaar zal worden voor 't oog van de gansche wereld, dat wij kinderen Gods zijn, in de verlossing onzes lichaams!

Want nog altijd zuchten we in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams!

Ziet, hoe groote liefde Hij ons gaf!

Kinderen Gods genaamd!

Nu zijn wij kinderen Gods!

Niet slechts door de aanneming, maar ook in de werkelijkheid!

Niet slechts in den rechterlijken zin des woords, maar ook in geestelijken zin!

Niet slechts zoo, dat wij kinderrechten hebben, maar ook zoo, dat wij uit God geboren zijn, Zijn leven leven, der Goddelijke natuur deelachtig zijn geworden!

Want wat geen menschelijke ouders van aangenomen kinderen vermogen, dat doet de Heere God. Echtelieden onder menschen kunnen kinderen aannemen, kunnen ze alle rechten van werkelijke kinderen schenken, kunnen ze een plaats geven onder hun dak, kunnen ze als hun eigen kinderen opvoeden, verzorgen en met hunne liefde dagelijks omringen, nooit kunnen ze die aangenomene kinderen ook tot hunne kinderen maken, zoodat ze hun vleesch en bloed deelachtig worden, en hun gelijkenis dragen. Dat het aangenomene en geen werkelijke kinderen zijn, staat op hun aangezicht te lezen. En niet zoo zelden openbaart zich de afkomst en werkelijke natuur van zulke kinderen bij 't opgroeien op eene wijze, die den ouderen, die hen aannemen, allerlei smart en leed berokkent.

Doch zoo is het bij den Heere God niet!

Zijne aangenomene kinderen worden Hem tot eeuwige, Goddelijke blijdschap, worden door Hem zelven gesteld tot prijs der heerlijkheid Zijner genade.

Want die Hij aanneemt, stelt Hij niet alleen in de rechtspositie van kinderen, maar Hij maakt ze ook werkelijke kinderen Gods!

Hij schenkt hun Zijn leven, Zijn beeltenis, Zijne liefde!

Zijn leven, want hij wederbaart hen en zij worden uit God geboren en in die geboorte worden ze Zijn leven deelachtig. Van nature zijn we niet slechts zonder kinderrechten, maar ook zonder kinderleven. We liggen midden in den dood. En in dien dood bewegen we ons, bedenken we en willen we de dingen des vleesches, vijandschap tegen God, zijn we duisternis, vervreemd van de kennis en het leven Gods. Maar God de Heere, Die Jezus Christus uit de dooden heeft opgewekt, schenkt ons door Hem 't leven, wederbaart ons, maakt ons deelgenooten van 't leven, dat van boven is, nieuw, eeuwig, hemelsch opstandingsleven, van Zijn eigen leven, dat in Zijnen Zoon is!

Zijn beeltenis, want Hij vernieuwt ons naar Zijn evenbeeld. Het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen, maar als het (niet: Hij) geopenbaard zal zijn, dan zullen we Hem gelijk zijn, want we zullen Hem zien gelijk Hij is! Heeft Hij ons niet verordineerd om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te Zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zou zijn onder vele broederen? Van nature vertoonen we het beeld van den Vorst der duisternis, zijn we verduisterd in het verstand, liggen we in de ongerechtigheid, kenmerkt de onreinheid onze natuur. Doch God de Heere, door den Geest van onzen opgestanen Heiland verandert ons, maakt ons nieuwe schepselen, trekt ons uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, geeft ons een nieuw hart, schept ons om naar Zijn evenbeeld in ware kennis, gerechtigheid en heiligheid en doet straks de laatste sporen van onze natuurlijke herkomst van onze aangezichten verdwijnen!

Zijne liefde, want Hij doet de liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad, in hartelijke wederliefde tot Hem wederkeeren. Van nature zijn wij haters Gods en haters van elkander. Maar door de genade van onzen Heere Jezus doet Hij ons Zijne liefde smaken, stort die liefde in onze harten uit en laat Hij van uit ons hart den stroom van Zijne liefde tot Zichzelven wederkeeren, zoodat ons hart naar Hem uitgaat, onze ziel naar Hem dorst, gelijk een hert dorst naar de waterstroomen en we Zijne geboden van harte beminnen om die te doen!

Kinderen Gods door de aanneming tot kinderen! Daarom *mogen* we in Zijn huis wonen!

Kinderen Gods door geboorte van boven!

Daarom kunnen we in Zijne tente verkeeren!

Tot prijs Zijner heerlijkheid!

Wonderlijke genade!

Kinderen Gods!

Wie zijn ze? Waardoor worden ze gekenmerkt? Hoe kan ik weten, dat ook ik tot hen behoor, die deelen in die rijke genade?

Zoovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods! Door Zijn Geest leidt God al Zijne kinderen; door dien Geest leidt Hij niemand anders. Zoovelen als aldus geleid worden zijn Zijne kinderen en zullen leven tot in eeuwigheid.

Leiding veronderstelt eene zekere bestemming, die ge moet bereiken, een weg, die tot die bestemming leidt, een wandelen in dien weg onder de directie van iemand anders. Ge reist in een u vreemd bergland. Ge kent den weg niet. Gevaren dreigen u bij elken stap. Ge kiest u een gids en door dien gids wordt ge veilig geleid naar de plaats uwer bestemming. Zoo is het met de kinderen Gods in 't midden dezer wereld. Hun bestemming is 't leven; de heerlijkheid; hun levensdoel de verheerlijking Gods in den dienst van Zijn Verbond; de weg is die der waarheid in Christus Jezus hunnen Heere. Dien weg kunnen ze uit zichzelven niet vinden, noch houden. Gevaren dreigen van de zijde der wereld, des satans, des vleesches. Alleen reizend zouden ze verdwalen, omkomen, het doel missen, de bestemming nimmer bereiken. Maar ze worden geleid door den Geest van God, den Geest, Dien Hij aan Christus heeft gegeven en door Christus in de gemeente heeft doen wonen, en in verband met de Kerk als het lichaam in al Zijne kinderen doet blijven om hen te leiden in 't rechte spoor.

Ze worden geleid, niet zooals men een blinde leidt, maar zóó, dat ze met verheuging des harten zelf ook den weg der waarheid kennen, zien, kiezen en bewandelen. Want deze Geest leidt door het Woord. In dat Woord Gods hebben Gods kinderen een onfeilbare wegkaart. Alleen maar zouden we van onszelven den weg, dien dat Woord ons aanwijst, niet kennen, noch ook willen bewandelen. Wij kiezen onzen eigen weg, hebben de duisternis liever dan het licht, zoeken de begeerlijkheden des vleesches. Doch de Geest verlicht ons, opent onze oogen, onderwijst ons in den weg, neigt ons hart, beweegt onzen wil, doet ons eigen weg verzaken, den weg des Heeren liefhebben, doet ons wandelen in 't rechte spoor.

Zoovelen! . . . .

Niet één meer of minder!

Maar zoovelen als er alzoo door den Geest worden geleid, die zijn kinderen Gods!

Aan het wandelen in dien weg, waarin de geest leidt, kunt ge dan ook met zekerheid weten, dat ge deel hebt aan de rijke genade van het kindschap. Neen, beter nog, als ge in dien weg wandelt, draagt ge spontaan de zekerheid in uw hart, dat ge behoort tot degenen, die God in eeuwige liefde Zijne kinderen heeft genaamd en tot Zijne kinderen heeft geformeerd.

Dan wandelt ge in het licht, om Zijne deugden te verkondigen!

Dan doodt ge de werkingen des lichaams, strijdende den goeden strijd des geloofs.

Dan zult ge leven!

Eeuwiglijk!

H. H.

EDITORIALS

Maar Zoo Is Het Toch Ongetwijfeld

Onder het opschrift: "Zóó in geen geval" reflecteert v. d. Z. (Dr. L. van der Zanden) in de *Groniger Kerkbode* op mijne artikelen over de voorstelling van eene algemeen menschelijke natuur in Christus, die door Dr. Schilder in *De Reformatie* werden overgenomen, en die langs dien weg ook onder de cogen kwamen van Dr. v. d. Z.

Door het opschrift bedoelt de schrijver aanstonds te kennen te geven, dat, wat ook de waarheid zijn moge aangaande de menschelijke natuur van onzen Heiland, het in geen geval is zooals ik het in die artikelen voorstelde. Het staat wel vast, dat mijne voorstelling bezijden de waarheid is.

Zelfs vindt Dr. v. d. Z. in mijne artikelen een hoogernstige ketterij. Het schijnt tegenwoordig nogal in de mode te zijn in het oude vaderland bij sommige Gereformeerde theologen, om elkander te verketteren. In mijne voorstelling ziet de schrijver van bovengenoemd artikel tenminste een aanranding van de grondslagen van het Christendom. Heel de beteekenis van het lijden en sterven van onzen Heiland moet wel vervallen, zoo meent hij, indien mijne beschouwing gehandhaafd zou worden.

Nu zijn zulke grove consequenties niet zoo erg. Ze vinden, juist omdat ze zoo grof zijn, bij menschen, die ons meer lezen en hooren, geen ingang. Ze weten aanstonds wel, dat het niet waar is.

Maar wie dit leest is toch benieuwd om te weten, hoe Dr. v. d. Z. zoo grove ketterij in mijn artikelen kan vinden.

Hij vindt het verkeerde vooral in de hiervolgende paragraaf:

> "Zeker, Christus is het Hoofd der gemeente en wij zijn de leden van Zijn lichaam; Hij is de wijnstok en wij zijn de ranken; en wij zijn ééne plante met Hem geworden. Doch vergeet het niet, dat dit eerst gerealiseerd werd, niet bij de vleeschwording en niet op grond van de veronderstelling, dat Christus eene algemeen menschelijke natuur aannam, maar bij Zijne verhooging en door de uitstorting des Geestes. In Gods raad staat Hij eeuwiglijk als het Hoofd der gemeente, maar in dien raad staat Hij dan ook als de Eerstgeborene uit de dooden, als de verheerlijkte Christus. In den tijd echter wordt Christus het Hoofd der gemeente, als Hij is gestorven en opgewekt, als Hij verhoogd is aan 's Vader's rechterhand, als Hij de belofte des Heiligen Geestes heeft ontvangen en alsnu als de Heere uit den hemel en als de levendmakende geest komt wonen in de gemeente. In den staat der vernedering kon Christus Zich niet aan de Zijnen mededeelen, was Hij den broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde. Maar eerst als Hij is gestorven en opgewekt en verhoogd, wordt Hij die verheerlijkte "centraal-Mensch" uit Wien alle uitverkorenen tot in der eeuwigheid zullen leven in geestelijke volmaaktheid en hemelsche heerlijkheid!"

Maar hoe kon Dr. v. d. Z. schrijven, dat het zóó in geen geval is? Hoe kon hij uit bovenstaande woorden de conclusie trekken, dat ze inhouden eene loochening van het plaatsvervangend lijden van Christus? Het volgende van zijn hand geeft ons het antwoord:

> Prof. Schilder zal het artikel van Ds. Hoeksema wel hebben overgenomen met het oog op de critiek, die Ds. H. uitoefent op de algemeen-menschelijke natuur, dus wegens zijn instemming met het negatieve, maar m.i. moet ernstig bezwaar worden gemaakt tegen het positieve, dat Ds. H. zelf zegt in het hier aangehaalde gedeelte over het Hoofd-zijn van Christus.
>
> Als Christus eerst door Zijn verhooging Hoofd der gemeente, "centraal-Mensch" is geworden, terwijl Hij in Zijn vernedering een individu was, geen Hoofd der gemeente, geen centraal-Mensch, dan valt de beteekenis van Zijn kruis voor ons en van heel Zijn leven op aarde. Men zou Ds. H. kunnen vragen wat nu eigenlijk een "centraal-Mensch" is en waarin deze verschilt van een algemeen-menschelijke natuur, maar mijn groote bezwaar richt zich hiertegen, dat Christus eerst na Zijn verhooging "centraal-Mensch", Hoofd der gemeente zou zijn geworden. Er is Paulus in Ef. 4 en elk Christen met hem alles aan gelegen, dat Hij, die nedergedaald is, dezelfde is, die opgevaren is verre boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou (Ef. 4:10). Hetzelfde Hoofd, dat Zich voor de zonden der lidmaten opofferde in Zijn vernedering, is verhoogd, verheerlijkt, opdat Christus ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworven had, kon deelachtig maken (H. Cat., Zondag 17).
>
> Het leven en sterven van een "individu" kan ons niet baten, maar alleen het leven en sterven van een, die ons Hoofd is, onze Vertegenwoordiger, onze Plaatsvervanger. Heel het leven en sterven van Christus was, zooals Prof. Bavinck zegt, "eene zelfverloochening, één zelfofferande, door Hem als Hoofd in de

plaats der zijnen gebracht" (Dogm. III, p. 418).

Dit is zoo zeer de voortdurende leer der H. Schrift en der Geref. belijdenis, dat nader bewijs overbodig schijnt.

Met deze laatste woorden zijn we het natuurlijk allen eens. Dat Christus in den staat Zijner vernedering optrad als ons plaatsvervangend Hoofd en als zoodanig leed en stierf, mag inderdaad zoo duidelijk worden geacht, dat alle verder bewijs overbodig is.

Er is niemand, die dit ontkent onder ons.

Maar dit had voor Dr. v. d. Z. dan ook genoegzame reden moeten zijn, om zichzelven nog eens af te vragen, eer hij zulke ernstige bedenkingen tegen mijne voorstelling overleverde aan de *Fama* der publieke pers, of hij mij wel goed gelezen had.

En dat heeft hij niet.

Ook kan ik niet toestemmen, dat de oorzaak hiervan moet worden gezocht in gebrek aan duidelijkheid in mijn artikel. Dr. v. d. Z. laat de mogelijkheid open, dat ik mij niet goed uitdrukte. Hij schrijft:

> Of Ds. Hoeksema het werkelijk bedoelt, zooals hij het zegt, weet ik niet. De Chr. Geref. Kerk in Amerika heeft, naar ik meen, zijn loochening der algemeene genade veroordeelt, waardoor een scheuring ontstaan is, maar misschien bedoelt hij in zijn artikel iets anders dan er staat. Het is best mogelijk, maar laat hij het dan duidelijk zeggen, opdat een ander op dit centrale punt niet gevaar loopt een voorstelling te krijgen, die geheel on-Bijbelsch is en ook geheel in strijd is met het standpunt van Prof. Vollenhoven.
>
> Die methode is zoo gevaarlijk: men critiseert een ander, maar men geeft en passant een eigen gedachte zonder deze duidelijk uit te werken, een consekwentie lezer gaat met die gedachte aan het werk en zegt dingen, waarvan men schrikken kan. Ieder zal toch moeten inzien, dat hiervan ongelukken komen.

Tusschen twee haakjes: Ik kan met geen mogelijkheid uitmaken, wat soort van tegenstellend zinsverband aangeduid is door het woordje *maar* in den zin: "De Chr. Geref. Kerk in Amerika heeft, naar ik meen, zijn loochening der algemeene genade veroordeelt (d), waardoor een scheuring onstaan is, *maar* misschien bedoelt hij in zijn artikel iets anders dan er staat". Is hier een elipsis? Moet ik de heele zin zóó lezen: "De Chr. Geref. Kerk heeft zijn loochening der algemeene genade veroordeeld, en daarom is al zijn schrijven aanstonds van een verdacht gehalte, maar misschien bedoelt hij in zijn artikel iets anders dan er staat?

In elk geval houd ik vol, dat ik het duidelijk heb gezegd en ik handhaaf mijne woorden ook nu nog juist zooals ze er staan.

Maar Dr. v. d. Z. las niet goed. Ik had het immers in het geheel niet over Christus als ons plaatsvervangend Hoofd in den juridischen zin des woords. Zeker, dat is Hij ook. Dat was Hij ook in den staat der vernedering. Als zoodanig leed Hij en stierf Hij en heeft Hij voor onze zonden volkomenlijk betaald. Maar we onderscheiden immers op grond der Heilige Schrift tusschen Christus' Hoofd-zijn der gemeente in juridischen en in organischen zin? Het is zeer duidelijk uit mijn betoog, zelfs uit de alinea door Dr. v. d. Z. aangehaald, dat ik het in het geheel niet had over het eerste, maar over het tweede, over Christus als het verheerlijkte Hoofd der gemeente in organischen zin des woords. En ik houd vol, dat dit Hoofdzijn van Christus eerst ten volle in vervulling ging, toen Hij verhoogd werd, de belofte des Geestes ontving, de "levenmakende Geest" werd en door den Geest inging in de Zijnen, om Zichzelven en al Zijne weldaden aan hen mede te deelen.

Wil Dr. v. d. Zanden ook op dit punt van mij verschillen en heeft hij behoefte aan meer duidelijkheid en bewijs op dit punt, ik ben bereid hem dit te leveren.

Maar dit misverstand moest eerst uit den weg geruimd.

Ik gevoel geen behoefte om met Dr. v. d. Z. te strijden over de stelling, dat Christus ook in den staat der vernedering optrad als het plaatsvervangend Hoofd der uitverkorenen.

Daarover schreef ik niet. Het is geen wonder, dat er in Nederland verwarring begint te heerschen, als men elkander zoo slecht verstaat en dan maar allerlei ketterijen elkander toedicht!

Hetgeen ik echter werkelijk schreef ben ik bereid te verdedigen.

En tegenover Dr. v. d. Z.'s: "Zoo is het in geen geval" houd ik staande:

Maar zóó is het ongetwijfeld!

H. H.

P. S. Mag ik Dr. v. d. Z. vriendelijk verzoeken zijn fout in de Groninger Kerkbode te herstellen? Liefst door mijn artikel op te nemen.

H. H.

NOTICE

Our Theological School will open its doors Wednesday, September 15, for the new School year. All students are expected to be present at 9 o'cock in the forenoon.

The Curatorium
L. Vermeer, Sec'y.

The Golden Image Of Daniel Or Deliverance Through Fire

Daniel 3 is the narrative of a marvellous manifestation of faith. Shadrach, Meshack and Abednego dared to "change the word" (vs. 28) of the world's mightiest monarch. Braving every consequence they refused to heed the precept to "fall down and worship the golden image that Nebuchadnezzar the king had set up" (vs. 5), even though the injunction was accompanied by the dreadful threat: "whoso falleth not down and worshippeth shall the same hour be cast into the midst of a burning fiery furnace" (vs. 6). Unbounded faith! Marvellous trust! The God of their fathers could deliver them. They expected that He would save them, if not *from* the oven, then certainly *out of* it. "But if not", — if they must die, the king must know that they "will not serve his gods nor worship the golden image that he has set up".

Daniel 3 is the history, too, of a miraculous deliverance in the way of that faith in God. The Omnipotent One did reveal His power. It was not His pleasure to deliver the three friends *from* the fire. His way was more glorious! He saved them *out of* the furnace. So perfect, in fact, was His deliverance, that, whereas the executioners were scorched to death at the mouth of the furnace, the fire had no power whatever upon the bodies of Shadrach, Meshach and Abednego. Not a hair of their head was singed, nor had the smell of fire passed on them. Miraculous deliverance! Why? Because they trusted in God! (vs. 28). Nay, not because *they* trusted in God. Their strength lay not in themselves. Rather, because they trusted in *God!*

The king himself was deeply impressed. "Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach and Abednego, who hath sent His angel, and delivered His servants that trusted in Him, and have changed the king's word, and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God. Therefore I make a decree, that every people, nation, and language, which speak anything amiss against the God of Shadrach, Meshach and Abednego, shall be cut in pieces, and their houses shall be made a dunghill: because there is no other God that can deliver after this sort". No, the monarch had not experienced a change of heart. History proves this conclusively. Had he not previously burst forth in words of admiration for the God of Israel? (cf. chap. 2:27). Yet, those words were followed by the history of this third chapter. And again, this doxology is succeeded by the terrible humiliation of chapter 4. Nebuchadnezzar was temporarily impressed. He had been witness to a mighty miracle. Had they not cast three men into the fire? Bound? Into a fire seven times hotter than usual? A moment later there had been four! Walking freely in the midst of the fire! And the form of the fourth was like the Son of God! Is it strange that the king was impressed? Had he not boasted, "Who is that God that shall deliver you out of my hands?" Now the impossible had happened. Therefore he burst forth in these words of praise. Proof again, that the godless world-power also must and shall bow in forced adoration before the greatness and omnipotence of the God of hosts.

History repeats itself, also that of Daniel 3. The golden image and the blazing furnace are present throughout the ages. But, thanks to God's grace, also the faith of the elect and the certain deliverance of the saints have been and shall be throughout the history of the world, until the Church of our Lord Jesus Christ shal be redeemed in glory, — saved *through fire!*

THE GOLDEN IMAGE.

"Nebuchadnezzar the king, made an image of gold."

Regarding the image as such, three things may be noted. It was a *great* image. Its height was threescore cubits and its breadth six cubits. According to more familiar terminology, therefore, the dimensions of the image were ninety by nine feet. Secondly, it was an image of *gold.* This need not imply that we must conceive of the image as a solid mass of gold. It was quite probably overlaid with gold. However this may be, it was a most sumptuous affair. Thirdly, according to the word here used, the image was cast into a perfect human form. In that case the dimensions would be entirely out of proportion. Tradition ussures us that we must conceive of a human bust upon a pillar of gold.

Of greater significance is the question: what did this collossal image of gold represent? What did they, who prostrated themselves before this image, actually worship?

Various answers are given to this question. Some reply, that this image was a visible representation of Bel, the god of the Babylonians, and that it was erected as a symbol of gratitude to this heathen deity for the victories he had granted. In this case the image was dedicated as a perpetual memorial and sanctuary of Bel. Others opine that the image symbolized Babylon's world-power. Babylon dominated the entire world. It was a nation characterized by tremendous power and wealth. Of that world-power then, this image was the visible symbol. By worshipping the latter men made obeisance to the former. Still others regard this golden image as the symbol of Nebuchadnezzar himself. Was he not the mightiest of the mighty?

To my mind the solution to this question must be sought in a combination of all the factors mentioned in the previous paragraph. Not one of these is indicated specifically as being the thing symbolized. It is most probable that Babylon's god, Babylon's empire and Babylon's king are together the answer to our ques-

tion. It is entirely reasonable to assume that Babylon as a world-power is represented by this image. Was Babylon not the golden head in the first dream of Nebuchadnezzar? And is it not likely that the idea of this image was borrowed from that dream? However, Babylon as empire is not to be separated from its king, so that if the image represents the kingdom it must also represent the king. The two are in a sense identical. Whatever Babylon is, it is because of the king. *He* is the absolute sovereign over all; *it* is the embodiment of his wisdom and prowess. That the monarch himself identified the two is apparent when he says in chapter 4:30, "Is not this great Babylon, that I have built for the house of thy kingdom by the *might of my power,* and for *the honor of my majesty?*" Scripture itself identifies the two when it says to the king in chapter 2:38, "*Thou* art this head of gold." Consequently, any representation of the kingdom must at the same time represent the king. Finally, that this image symbolized Babylon's god is beyond contradiction. This is plain from the words of the king, "and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God." In brief, this golden image symbolized the power, the leaders, the gods of the world in distinction from the God of heaven and earth.

Thus we readily perceive that and how this same image exists throughout the ages of the world. Not, of course, in the same form as in the plain of Dura. There is not always a golden image in the literal sense of the word. The essense of the image, however, is always present. At times it concentrates itself in certain outstanding personalities. We are reminded of a Caesar Augustus, a Nero, a Napoleon Bonaparte and others, some of whom have actually commanded images of themselves to be made to be worshipped by the ever willing masses. Their duplicates are existent in our own day, men who virtually make of themselves gods to be served. Do not recent reports inform us that Hitler is acclaimed in Germany as the very Son of God, and that faithful Germans now die "in the faith of Hitler"? Constantly, however, the essense of this image is contained in all the things of the world, its might and wealth, its honor and glory, its great and noble. The golden symbol is no more. The world power with all it implies, however, remains.

The consummation of the ages will produce the consummation of this image also.

The Antichrist is developing rapidly toward his final manifestation. That Antichrist as he is to come will not be a mere person or group of persons, although a person or committee will undoubtedly stand at its head. As every kingdom has its king so also this empire will have its head. The Antichrist is the world-power in its ultimate development and highest possible manifestation. That Antichrist will have great power. "And the beast which I saw was like unto a leopard, and his feet were as the feet of a bear, and his mouth as the mouth of a lion; and the dragon gave him his power, and his seat, and great authority." Rev. 13:2. "And it was given unto him to make war with the saints, and to overcome them; and power was given him over all kindreds, and tongues, and nations." Idem:7. All men will worship him. "And all that dwell upon the earth shall worship him, whose names are not written in the book of life of the Lamb slain from the foundation of the world." Idem:8. This is not the time to elaborate on this vital subject. Nevertheless, it must be plain that the Antichrist will be the ultimate manifestation of Nebuchadnezzar and his world-power and hence also of the essence of this golden image.

That Antichrist will in the literal sense of the word make an image of itself. It is not apparent precisely how we must conceive of this image, which in its day will fill all the earth. The following, however, is the plain teaching of Scripture. The second beast, the Antichrist from the spiritual-ethical, intellectual, prophetic point of view, will do great signs and wonders, even "making fire come down from heaven on the earth in the sight of men." By means of those mighty miracles that second beast wil deceive the people that dwell on the earth to worship the first beast, the Antichrist from the political point of view. By means of those wonders that second beast furthermore deceives the people to make an image of the first beast. He does not make the image himself. He deceives the people of the earth by means of his wonderful power to make that image to the first beast. The purpose of that image will be, that the people shall worship it and thereby worship the beast. Moreover, that second beast will have the power to give life unto the image and cause it to speak, in order that all who refuse to worship the image of the beast may be killed. In short, a more terrible image will be made than the world has ever known, a speaking image, capable of accusing the people of God who refuse to bow the knee in adoration of the beast.

THE FIERY FURNACE

The command of the mighty Nebuchadnezzar is issued. The king sent to gather all the nobles of the land, "the princes, the governors, the captains, the judges, the treasurers, the counsellors, the sheriffs, and all the rulers of the provinces, to come to the dedication of the image." Among those, whose presence was enjoined, were also the three friends of Daniel, Shadrach, Meshach and Abednego. By means of a herald the monarch commanded "that at what time ye hear the sound of the cornet, flute, sackbut, psaltery, dulcimer, and all kinds of music, ye shall fall down and worship the golden image that Nebuchadnezzar the king hath set up." (vs. 5). The command was accompanied by the most terrible threat:

"and whoso falleth not down and worshipeth shall the same hour be cast into the midst of a burning fiery furnace." (vs. 6).

The three friends refused to comply with the king's decree. They signify their refusal in the first place when they remain standing while all the other guests bow down and worship the golden image. They refuse again in their courageous and unequivocal answer to the king himself. Certain jealous Chaldeans accuse the three friends before king Nebuchadnezzar, envious, undoubtedly of the exalted place Daniel's three friends occupied in the kingdom. The king was inclined to grant the recalcitrants an other opportunity to restore themselves to the favor of the king. The devil does not desire the death of the saints first of all. Therein does not lie his victory over the Almighty. His desire is that God's children shall worship and serve him, and he kills only when he is frustrated in this purpose. To that proposal, however, they reply in these wonderful words, "If it be so, our God, Whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king. But if not, be it known unto thee, O king, that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up." (vss. 17, 18). An absolute choice it was. They do not waver. They suggest no compromise. They make no concessions. If such excuses are ever permissible, they certainly could have remonstrated: but we must live; or, it is a matter of life and death; or, we shall bow before the image outwardly only, but in our hearts we shall remain faithful unto our God. Instead they reply in the most unequivocal terms. Why? Were they simply indifferent to life and naturally fearless of fire? Certainly not! The Christian's stand is never motivated by such an attitude. Were they merely obstinate and was it but a matter of maintaining themselves as Jews over-against this Chaldean domination. Not in the least! Theirs was not a mere patriotic gesture. Were they possibly fanatics who aspired to the crown of martyrdom and invited such a death even where it was unnecessary to do so? Indeed not! Neither were they motivated by some superstitious conviction that by some divine intervention the threat of the king would never be executed. No, they believed in God! He could and would deliver them. And if not, — they would die before they yielded for even one moment.

The punishment was inflicted. Every possible precaution was taken to make death swift and sure. The furnace was heated seven times more than it was wont to be heated. So exceedingly hot was the fire, that the executioners were burned to death in the very act of hurling the three friends into the furnace, as the enemy is always destroyed in the very act of persecuting the people of God. The strongest men of the army were selected to bind the victims in all their clothing and cast them into the oven of the wrath of the world. Note how the foe himself must cooperate in making the miracle of deliverance as glorious as possible. Indeed, they "changed the word of the king, and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any other god, except their own God."

Principally this is the way of all history. Through all the ages there is that same command of Nebuchadnezzar, the world, Satan: Serve me, seek me, honor me, worship me, follow me, — or die! Die politically! Die socially! Die physically! And always there is the same duty of the church of Jesus Christ to reply unconditionally, "If it be so, our God Whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace. . . . But if not, be it known unto thee, that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up." We may not seek numerous excuses as we are so inclined to do. Think, e.g., of the lame attitude of many Christians toward our present worldly labor organizations. We concede that they are wrong, that they breathe the spirit of the antichrist, that their principles and methods and purposes are in conflict with the plain teachings of Holy Writ. But, — we must live; we must eat and drink; we must support our families; we need not sacrifice our *lives* for these principles. Friends, our calling is to take an unequivocal stand, whatever the consequences may prove to be. The question is never: what is the price of godliness? It is solely: what is God's way? Besides, what glory and victory is ours if we are faithful to a principle only as long as no danger threatens or no sacrifice is involved? Our victory lies in the way of sacrifice and faithfulness *unto death.* Moreover, utility considerations never alter principles. *What is sinful when no danger threatens is also sinful when our lives are involved.* And always there is the same punishment, the fiery furnace, persecution, ostracism, suffering, death.

These things, too, will be consumated at the end of time. Antichrist, Nebuchadnezzar in his ultimate manifestation, will command as he principally always does: Bow before my image, before me, before the dragon, — or die! Then, too, a remnant will be faithful unto the Name of the Lord. Many, whom we know now as Christians, will in that day fall away and pay homage to the image of the beast. Indeed, let us watch and pray that we fall not into temptation! Brethren, who consider yourselves justified in affiliating yourselves with organizations that are so plainly of the world, spiritually out of the realm of darkness, merely because some of the luxuries of life or even a position may be at stake, what will you do when it actually becomes a matter of life or death. *Continuing* on your utility basis you will inevitably bow; bow before the image of the beast as you now do in principle; bow because it pays and means self-denial and deprivation to do otherwise. Those will be days of purification for the church militant. God's people, however, will

stand. They will refuse to worship the image or receive the sign of the beast. And their reward will be: the fiery furnace, persecutions such as the world has never yet known. The speaking image will expose the saints. The power of Antichrist will hound the faithful unto death.

DIVINE DELIVERANCE.

God, however, will deliver His servants.

He may now deliver them *from* the fire.

This was not God's way with Shadrach, Meshach and Abednego. They were indeed cast into the flames. Neither did they act as they did because of a conviction that God would never permit them to be cast into the flames.

It is not the rule of life that God's way always leads away from the fire. This is not true of daily life. The pious (?) contention is frequently made, that a man is never put to shame if he serves the Lord, that it pays to serve God also from a natural point of view, that the Lord always effects deliverance and that every penny we give toward Kingdom causes is always doubly refunded in this life. This is certainly not the thrust of this passage, nor is this contention true of life. I submit, that it more frequently *does not pay to serve the Lord consistently.* From a merely carnal viewpoint I advise: Serve the beast and worship his image. Neither will the way of the Lord lead away from the fiery furnace in the last days. That Chiliastic dream will never be realized. Premillenarians are daily awaiting the rapture of the Saviour, Who must return before the great tribulation in order to deliver the faithful from those terrible persecutions. A dangerous doctrine this is as well as a vain dream, for it encourages a false hope and gives the church a false sense of security, whereas Zion should prepare herself for the evil day so certain of realization.

Jehovah delivers *through* fire.

Thus it was with the three friends. "The Lord sent His angel." What a testimony for king Nebuchadnezzar! How plainly divine was this deliverance! Yet the king did not turn from his evil way. What a comfort for the people of God! God always sends His angels, those ministering spirits sent out for the salvation of the elect. They walk with God's people even in the midst of the blazing furnace. By means of this angel Jehovah delivered His servants, even so, that not a hair of their head was singed.

God's way is ever thus.

That the Christian's path does not lead *away from* but *through* the fire is plain from all Scripture. Cf. Matth. 24:6-9; John 15:20; John 16:33; etc. Throughout history the words of the poet are realized:

"In Thy heritage the heathen, Now, O Lord, triumphant stand;
"They defile Thy holy temple, They destroy thy chosen land;
"Ruthless, they have slain Thy servants, They have caused Thy saints to mourn,
"In the sight of all about us, We endure reproach and scorn."

However, God "Delivers His servants, who trust in Him," and always so that not a hair of their head is singed. This does not mean that our bodies will not suffer. Physically the worship of the true God may lead to death. God's deliverance is spiritual. The new creature in us will not be harmed. God's work in us will survive. No one will separate us from the love of God which is in Jesus Christ our Lord.

In fact, also the fire of affliction must cooperate toward our good. The fire is the Lord's as well as the deliverance. In the way of fire our salvation was merited in Jesus Christ according to the counsel and will of God. In the way of fire every child of God is delivered personally. We are led through *God's* fire in order to attain unto *God's* deliverance. That fire condemns Nebuchadnezzar and destroys the kingdom of darkness. It prepares the saints for the day of the coming of the Lord, separating from sin and world and flesh, and causing them to seek the things that are abiding. Through fire Jehovah prepares for glory according to the measure of suffering the saints were forced to endure. Reward according to work! Glory according to suffering! Crown according to cross!

Thus the saints have comfort indeed. In this light is is glorious to suffer with Christ, to be mocked, ostracised, killed by the world. Certainly, according to the flesh we fear suffering. Nevertheless, unsolicited suffering for Christ's sake is glorious. "For unto you *it is given* in the behalf of Christ, not only to believe on Him, but also to suffer for His sake." Phil. 1:29. Why? Because of the crown prepared for us! In this light, too, we are assured of our perfect deliverance. In this life God preserves us, whatever the way may be. Soon the glory will be ours that God has laid away for them who fear him. Thus we may rejoice, now and forever:

"Een net belemmerd' onze schreden;
"Een enge bang hield ons bekneld;
"Gij liet door heerschzucht ons vertreden;
"Gij gaaft ons over aan 't geweld;
"Hier scheen ons 't water te overstroomen,
"Daar werden wij gedreigd door 't vuur,
"Maar Gij deed ons 't gevaar ontkomen,
"Verkwikkend ons ter goeder uur."

CHILDLIKE TRUST.

Because they trust in God!

Therefore these three friends were delivered. What a marvellous trust was theirs! It was a time when it seemed wellnigh as if there was no God in heaven to worship. The covenant people had been led away into captivity; the city of God had been laid in ruin;

the cause of God's covenant seemed utterly hopeless. If ever there was cause for despair it was then. Moreover, was not this worship of the image for them a matter of life and death? A terrible death stared them in the face! If ever there was reason to bow the knee before the god of this world, they had it. Yet they maintained their trust in God. And in the way of that trust they were delivered. Not because *they* trusted in God! Rather, because they trusted in *God!* They clung to Him. They chanced it with Him. They and their God, their cause and His cause, were one. For His own Name's sake He had to deliver.

In the way of such trust also our deliverance is sure. Trusting in God is a marvellous grace. Then we do not regard outward circumstances, however terrible they may be. Then we cast ourselves wholeheartedly upon the Lord. Then we are positive:

"Maar de Heer zal uitkomst geven;
"Hij die 's daags Zijn gunst gebiedt;
" 'k Zal in dit vertrouwen leven,
"En dat melden in mijn lied."

Then we are one with our God and His cause is our delight. In this way our defeat would be God's defeat and our shame would be His shame. If my child clings to me for protection and care it is my shame if harm befalls him. And God maintains Himself. He did so in the Son of His love. He does so in all His children and they are more than conquerors through Him Who loved them.

Trust in the Lord!
Look away from yourselves!
Chance it with Him!
And God will take care of you.

R. V.

NOTICE

The Annual Meeting of the R. F. P. A., will be held Thursday, September 23, at 7:45 o'clock, in the basement of the First Protestant Reformed Church, corner Fuller Ave., and Franklin St. Agents will be on hand at 7:45 to receive membership fees and subscriptions. The board made the following nomination for Board members:

Rev. R. Veldman, (Roosevelt Park)
Mr. M. Gritters, (Creston)
Mr. B. Woudenberg
Mr. Ralph Schaafsma
Mr. F. Pype
Mr. Al Wychers

The Board has asked Rev. H. Hoeksema to give us a short speech.

Sec'y.

Ingezonden

Geachte Redakteur:—

In uw schrijven over het geschil tusschen Dr. Vollenhoven en Dr. Steen zijn er twee dingen, die mij troffen waarop ik gaarne zou wijzen in uw blad.

In de eerste plaats trof mij uwe concessie aan Dr. Steen: De mensch is geen duivel geworden. Dr. Steen bedoelde, natuurlijk, dat de mensch niet boos geworden is zooals de duivel.

Ik meen, dat die concessie zonder nadere toelichting niet gemaakt moet worden.

De fout ligt natuurlijk bij Dr. Steen daarin, dat hij niet van de Schriftuurlijke leer in dezen uitgaat maar het woord een populairen inhoud geeft en er dan een argument van maakt.

Dezelfde verkeerde beduiding ligt ook altoos in het woord zooals het gebruikt word in dien dooddoener, die wij hier al 15 jaren gehoord hebben. De mensch is, immers geen duivel geworden. Dus God was den gevallen (mede den verworpen) mensch genadig.

Doch let wel, dat naar die populaire beduiding van het woord ook de duivel geen "duivel" is geworden, d.i., ook hij is niet geworden een razend, schuimend schepsel, dat overal waar hij maar kan een chaos van verwoesting en vernieling aanricht. Om een zeer duidelijk beeld te gebruiken: waarom zou de aartsvijand van God de schepping, die zijn eigen werkplaats is vernielen of — waarom zou hij b. v. een universiteit waar, onder den naam van Theologie, het kruis van Christus veracht en bespot wordt willen verwoesten en vernielen?

Naar de populaire beduiding van het woord is ook Satan geen "duivel".

Maar als wij nu het woord in zijn Bijbelsche beteekenis nemen, kunnen wij maar niet zoo even zeggen dat de mensch geen duivel is geworden.

Reeds Gen. 3:15 noemt de mensch het zaad der slang. Jezus zegt gij zijt uit uwen vader den duivel, (Joh. 8:44), en Johannes onderscheidt tusschen kinderen Gods en des duivels, (I Joh. 3:7-10).

En ook is dit niet overdrachtelijke taal want zooals de zonen Gods de (niet wezen maar) natuur Gods deelachtig worden, zoo worden de ongeloovigen de natuur des duivels deelachtig, (Ef. 2:2-3).

Als de Schrift, overigens spreekt van de brieschende leeuw, dan heet hij dat als zielenmoordenaar en niet als verwoester der schepping in het algemeen.

En dat hij in het einde wel blijkt te zijn een vreeselijke verwoester en verstoorder kan eveneens van den zondigen mensch gezegd worden, Rom. 3:15-16.

Daarom is die concessie niet juist.

Mijn tweede opmerking is meer in den vorm van

een vraag. Ik dacht toen ik van Dr. Vollenhoven's werk "De Noodzakelijkheid eener Chr. Logica" hoorde, maar is er nu ook behoefte aan een nieuwe formeele logica?

Ik zou dus van u gaarne eenig licht zien over deze vragen. Wordt de vraag over de invloed van het zondig "hart" in de logica niet vertroebeld doordat er niet eerst gevraagd wordt wat bedoelt Dr. V. en ook zijnerzijds Dr. S. met "logica" en *formeele logica?*

En: nadat deze definities beiderzijds vaststaan, dan de vraag in hoe verre wordt de formuleering van de wetten dier logica beinvloed tot zuiverheid of onzuiverheid door de stand van het "hart".

Den zegen des Heeren u toewenschend in uw arbeid, verblijf ik:

Uw broeder in Christus,
A. Petter.

Antwoord:

1. Wat de eerste opmerking van Ds. Petter betreft, het zal uit de alinea, waarop de broeder reflecteert wel duidelijk zijn, dat ik de bewering, dat de mensch geen duivel is geworden, niet bedoelde als eene concessie aan Dr. Steen en niet in den zin, waarin Ds. Petter haar verklaart. Ik schreef immers:

"Natuurlijk houdt God Zijn werk in stand door Zijn voorzienig bestel. Hij handhaaft Zijne schepping en in het midden dier schepping ook den denkenden en willenden mensch. Dat stemt ieder toe. Ook is Adam geen duivel geworden, noch ook een dier. Er is niemand, die dit leert. En de schepping is niet vernietigd. De denkende en willende mensch ontvangt ook na den val van God zijn bestaan en alle krachten, gaven en middelen, die hij tot dat bestaan noodig heeft, waarmee hij woekert en zich in en met de schepping ontwikkelt. Dit alles is volkomen duidelijk. Indien dit niet het geval ware, zou God immers Zijn eigen raad niet uitvoeren, zou er van geen ontwikkeling van ons geslacht, zou er van geen verkiezing en verwerping van geen zonde en genade sprake kunnen zijn. Dan zou er ook geen sprake kunnen wezen van eene antithese op wetenschappelijk gebied, eenvoudig omdat er dan geen wetenschap zou zijn. Deze dingen zijn zoo duidelijk, dat het eigenlijk kinderachtig is ze te zeggen."

Uit bovenstaande moet m. i. wel volkomen duidelijk zijn, dat ik niet bedoelde te schrijven, noch ook schreef, dat de mensch in geestelijk-ethischen zin niet duivelsch is, zaad der slang is, kind des duivels is, maar dat ik bedoelde, dat hij in denzelfden zin geen duivel geworden is, als waarin hij geen dier is. De duivel is een gevallen *engel*; de mensch niet, hij is een gevallen *mensch*. En God onderhoudt ook na den val mensch als *mensch*, ook al draagt hij in geestelijk-ethischen zin het beeld des duivels. De Schrift leert dan ook nergens, dat de mensch een duivel werd.

2. Wat het tweede betreft, het boek van Dr. Vollenhoven: "De Noodzakelijkheid eener Christelijke Logica" werd mij eenige jaren geleden ter recensie toegezonden en op die recensie wacht het nog altijd. Destijds gaf ik eene bespreking van "Het Calvinisme en de Reformatie der Wijsbegeerte" van denzelden schrijver. Maar ik durfde niet al teveel van dergelijke materie in ons blad ten beste te geven, omdat ze natuurlijk onzen lezers in 't algemeen "boven 't petje gaat". En werken als van Dr. Vollenhoven en Dr. Dooyeweerd zijn breeder bespreking waard dan een bloote recensie.

Misschien dan in de toekomst.

Er wacht ook nog meer.

Laat me echter, in antwoord op Ds. Petter's vraag het volgende aanhalen uit Dr. Vollenhoven's "De Noodzakelijkheid eener Christelijke Logica", pp. 94, 95:

"De *waarde*, resp. de *onwaarde* der resultaten door de menschelijke activiteit bereikt, is afhankelijk van de wijze, waarop deze activiteit functioneerde.

"Deze regel geldt ook ten opzichte van de logismata, de begrippen, de oordeelen en de betoogen. Functioneert n.l. de logische activiteit goed, dan verdient het resultaat metterdaad den naam van (primaire) kennis, zoo niet, dan dient het resultaat als dwaling gekarakteriseerd.

"Sinds den zondeval bereikt het logische denken van geen enkelen mensch, behalve dat van den mensch Jezus Christus, een kennis, die zonder eenige dwaling is.

"Deze stand van zaken wortelt daarin, dat uit het hart de uitgangen des levens zijn, en ook het logische door deze uitgangen ten goede of ten kwade wordt beheerscht. Wie b. v. hij al z'n werk alleen zichzelf bedoelt, mist de rechte belangstelling voor de wondere verscheidenheid die in woordopenbaring en kosmos valt te ontwaren. Hij onderscheidt b. v. niet duidelijk God en kosmos, hoewel het woord Gods hem zegt, dat God de wereld schiep, en bespeurt niet de verwardheid in den waan 'als God te zijn'. En wanneer men dan niet meer ziet, waar de grens metterdaad ligt, stelt men haar straks, als de verscheidenheid te sterk in 't oog springt dan dat men haar geheel zou kunnen negeeren, zelf vast. De willekeur in dit optreden wreekt zich in de babylonische spraakverwaring die inzake de grondverscheidenheden niet slechts in het wetenschappelijke, maar ook in het praktische denken heerscht en die het leven der menschheid van de twintigste eeuw onnoemelijk schaadt.

"Voor het verduisterd verstand is er maar één redding mogelijk: de wedergeboorte of de vernieuwing van het hart. Ze brengt voor het verstand deze winst, dat de mensch geleidelijk meer gaat vragen naar het licht dat het Woord Gods werpt op de weelde der verscheidenheid in woordopenbaring en kosmos, welke daarentegen voor — en ook door! — de dwalenden

steeds meer in een chaos en dus in haar tegendeel verkeert.

"Als functie van het menschelijke leven met heel dat leven door de zonde van God vervreemd, deelt de logische activiteit ook in Zijne genade. En wanneer ze, bij voortgezette bekeering uit de Heilige Schrift telkens meer licht ontvangt ook over de verscheidenheden in den kosmos, dan is ze niet 'abstract', en nog minder 'formeel', maar dan roemt ook zij in de heerlijkheid der kinderen Gods".

Ik meen, dat in bovenstaande paragrafen Ds. Petter wel een antwoord kan vinden op zijn vraag.

H. H.

The Proper Perspective

II.

In our former article under the above heading, we called attention to the necessity of ascertaining the proper perspective of repentance-preaching in Holy Writ. This, we saw, is necessary primarily because of the nature of the subject itself. Only when we see this truth of God in its proper setting and place in the whole of God's counsel, will we be able to begin to study it; and will thus bring us nearer to the fountain of life.

It is also necessary, so we saw, to emphasize this fact in our present time. In the discussion and preaching of this subject so little account is given of the proper perspective. Men speak, orate and write without duly analyzing the subject, and without trying to find the fundamental principles governing it. Delving below the surface of things is an activity belonging to the past. Because of this sad, yet nevertheless undeniable fact, we deemed it necessary to stress the point of the proper perspective.

We also gave a brief presentation of the erroneous, anti-scriptural perspective. This viewpoint we termed the Pelagian-Arminian life-and world-view. This perspective is so prevalent in our day, that it is nearly the only one which is loudly proclaimed from the house tops. Tune in on your radio, when the so-called Bible-expositions are being given. Listen to the songs that are sung, and you will always again hear the sweet songs (?) of Arminius sung. Always you will hear a gospel for lost, sinful *mankind*; you will hear of salvation for humanity; you will see that the preachers stand on the ground-work of paradise lost!

Therefore we here wish to add, that this presentation is becoming increasingly more dangerous. It is so repeatedly brought to our attention and always and again praised as the truth of the gospel, that if we are not constantly on our guard, we will be swept along with the swift current of this lie.

We therefore wish to warn our young folks to beware of this great danger, to constantly be spiritually sober, vigilant and to never lend ear to this damnable heresy, the Pelagian-Arminian lie!

But shall they be able to stand fast, to never give way they must be equipped for the battle of the truth. The truth that we love must be understood. Not merely must they know what they must believe. For in the mere negative there is no power of conviction. For the strength of conviction is always a positive stand. The man who is not strong in the knowledge of the Scriptures, never can remain standing in the midst of the whirlpool of the erroneous and divergent preaching of our day. He never is nor shall be a pillar in the Church of our God in the midst of this world. And the command of God is: Young men be strong!

Only by positive knowledge of the truth of the Scriptures, can we be exercized in the Word, and use it as the sword of the Spirit to lay low the enemy.

Therefore we wish to place the positive proper, Scriptural perspective before you. We are in the last instance only interested in the positive Scriptural perspective of repentance-preaching in Holy Writ.

Speaking of the Scriptural perspective we do not have in mind a view-point based on a few Bible texts. It has always been the contention of Reformed theologians that a dogma cannot be built upon a few texts. They always insisted that doctrine be based upon the organic and joint testimony of all the Word of God. Scripture is no reference book or dictionary. It is the Word of God! And as the Word of God it is one organic whole. God's Word is one, even as He is One.

By Scriptural perspective we therefore mean the fundamental outline, framework of the whole building of God's handiwork! For God has in His eternal wisdom given definite shape and purpose to His work! Even so that each detail of the work of God has its own definite place in the whole of this building of God's good-pleasure. Of all these details, repentance and the preaching of the same, are a part. God has given repentance a place among the spiritual gifts in Christ Jesus. And that in His council before the foundation of the world. Therefore the preaching of repentance is in scripture revealed as forming an integral part of all the work of God.

God's work is one. It can never be divided into different parts. In His own good-pleasure He has willed to reveal the virtue of His unity in His work. And in this unity scripture teaches us the proper place of repentance-preaching.

Our first observation with respect to the proper perspective of repentance preaching is, that in repentance preaching we have to do with a *work of God.*

It is always a work of God in Christ Jesus, our Lord. This in the central sense of the word. We will have occasion to see that it is also always that activity of God in the generation of the holy seed, the Israel of God. Then we would call it the work of God in Christ in the broader sense of the word. To this latter we wish to refer later. What we have in mind in this first observation is, that God always works the preaching of repentance in and through Christ, the Incarnate Word.

Repentance-preaching is one of the good works which God has before prepared.

God has only prepared them in His council in Christ Jesus. Never outside of Him.

Repentance is therefore never a work of God in Logos in creation. The Spirit of God as it testifies in the creation of God is never that of the renewal of man. It is only the sphere of Christ and that historically in the line of the Covenant of God in the midst of this world.

That the above circumscribed presentation is the plain teaching of scripture is very clear from what we read in Ephesians 1:3-14. We here read the following: "Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who has blessed us in all the spiritual blessings in heavenly places in Christ, even as He elected us in Him before the foundation of the world, in order that we should be holy and unblameable before Him in love, having foreordained us unto the adoption of sons through Jesus Christ unto Himself, according to the good-pleasure of His will, unto the praise of the glory of His grace, which He hath graced upon us in the Beloved, in Whom we have the redemption thru His blood, i.e., the foregiveness of sins, according to the riches of His grace, which He hath showered unto us wisely and prudently, having made known unto us the mystery of His will, according to His good-pleasure, which He hath purposed in Himself, unto the dispensation of the fulness of times to gather under a head again all things in Christ, the things in heaven and upon earth. . . ."

Let us notice now what is here taught. In the first place it is emphatically stated that *all* the blessings in heavenly places are given by God as the "God and Father of our Lord Jesus Christ." Not as the God of creation, neither as the ruler of humanity, but by God as the covenant Jehovah "the I AM THAT I AM" God, who for His name sake in Christ Jesus loves His people. Secondly notice, that the standard according to which He blesses is ELECTION. He has blessed us as the God and Father of our Lord Jesus Christ, EVEN AS HE HAS ELECTED US BEFORE THE FOUNDATION OF THE WORLD! The blessings are in perfect harmony with God's unchangeable election. And the manner in which God blesses us is also in harmony with election. Therefore, thirdly, we are blessed in Christ because we have been elected in Him. All the blessings of God's covenant are in Christ, and never outside of Him. God only works *in* and *through* Him. Notice verse 5. Here we are taught that God *through* Christ (dia Jeesou Christou) foreordained all the elect unto children of adoption. The sole reason for this adoption in Christ being: The good-pleasure of His will. Because we are blessed in Christ according to election, we have redemption, the liberation from the guilt and corruption of sin only in Christ's blood. Fourthly, that this all is the mystery of God's will. That God only blesses in Christ is because He has set Him in His council head over all things, and that both in heaven and on earth. He is set over angels and principalities and powers and thrones. He is the Lord of glory. For He is the elect of God par-excellance. Finally notice, that God in His wisdom and prudence has made this mystery of His will known to us. It is therefore a deep mystery, but nevertheless by virtue of God's revelation the *object of faith.*

Whereas repentance now is one of the graces, the gifts of God bestowed in Christ, and all these gifts are according as He has elected us, it follows that repentance preaching as to its fundamental perspective is governed by God's unchangeable election.

This is not mere logic and rationalistic reasoning. It is the Word of God. Neither is it placing our reasoning powers above the Scriptures. It is the reasoning of the apostle Paul under the infallable guidance of the Holy Spirit.

We therefore conclude this first observation by remarking that the first step in gaining the correct perspective we have now taken, and that we have found: *That all repentance and repentance-preaching is a work of God, in Christ Jesus our Lord alone.*

In our next article we hope to show how this principle works out historically in the covenant generations of the children of God in this world.

This also will bring us before various problems of a practical nature and touch upon some of the seeming difficulties of repentance-preaching. We say seeming difficulties, for we are certain that the correct perspective will pave the way, and clear up all the seeming difficulties.

But of these things we will then write D. V.

G. L.

NOTICE

A meeting of the Protestant Reformed Deacon's Conference will be held the Lord willing on Wednesday evening, September 15, at the Roosevelt Park Protestant Reformed Church. Rev. G. M. Ophoff will lead a round table discussion on the subject, "Spiritual Reward Congregation Receives from Almsgiving". All Deacons are kindly reminded to keep this date open and are cordialy invited to attend.

The Committee.

Anniversary Of Oaklawn

June 7, 1937 marked the tenth anniversary of the organization of our congregation in Oaklawn. Although for various reasons the event was not celebrated on that date it did take up a prominent place in the program of the Field Day which the congregation held on the fifth of July.

It was in May 1937, when our editor-in-chief wrote in one of his well-known letters "Aan Mijn Vriend in het Westen": (freely translated) "In Oaklawn regular services are also being held. You may recall that I spoke of this place before. It is that place just outside of Chicago. And things are going well there. They are small but determined. And that is the most important. It does not depend upon numerical strength, but it does depend upon the conviction that we stand for the truth of God. As long as that conviction is lacking some may go along with us for a time and fight side by side with us, but after a while they fall away; and especially when it comes to leaving the church they see all kinds of lions in the path. But that is not the case in Oaklawn. There it was a matter of principle and real earnestness. Even though they were small they felt the need of their own preaching, and they simply began. Now they hold services every Sunday. And just this morning I received a letter wherein they request to be organized. That's the way it goes, amice. By our God we can leap over a wall. Without Him we can do nothing and lack of all courage. If the children of God actually realize how in 1924 the truth of God has been abused and how we were unjustly cast out, they can no longer remain in the Christian Reformed Church. And then they set to work of their own accord. And they experience also that the Lord blesses them and makes all things well."

That was ten years ago. And since that time we have certainly learned that we cannot boast of our own strength or of numbers. The Lord has graciously prevented us that we should trust in the arm of flesh or place our confidence in princes. But, on the other hand, we also know that the Lord has preserved us in His power and given us grace to hold that which we have, though it be in weakness. We can account of the work and of the faithfulness of our Covenant God.

Taking the ten years of the congregation in retrospect we possibly cannot characterize them better and more beautifully than in the words of Moses as he describes Israel's departure from Egypt and journey through the wilderness by saying: As an eagle stirreth up her nest, fluttereth them on her wings, so the Lord alone did lead him, and there was no strange god with him. (Deut. 32:11, 12).

The figure drawn before our minds is of an eagle who has his nest of young stowed away on some lofty crag far above the canyon floor. When the fledglings have reached the age to fly, the father-eagle roughly disturbs the comforts of the cozy nest by tearing it to shreds and sending them scurrying out. And still not satisfied, and disregarding their anxious, pitiful struggles, he torments them incessantly until he has driven them bodily out into the broad expanse of the invisible ether to flutter helplessly over the yawning chasm below. How warm the nest had been, how strange this new experience, how weak and inexperienced their wings and how reluctant they are to exchange their nest for a new home in the blue vault. Yet they must learn that they cannot remain in the nest, but must soar up into the heavens. And in that same zeal for his brood, whereby the eagle stirs up his nest, he also flies over them, hovers ever near them. Literally we read: 'he broods upon them'. In tender care his anxious eye is over them. And when their frail strength fails and destruction seems imminent he drops with a mighty swoop under them and carries them on strong pinions back to the shelter of the cliffs.

That is the figure. Very evidently Moses refers to Israel's departure from Egypt and the journey through the wilderness to the land which God had promised to Abraham and his seed. Years had gone by since Jacob had hesitantly left that land to settle in Egypt. Generations came and went, and each one was more content to stay there, while the promised land receded ever farther from their thoughts and Joseph's bones continued to lie waiting for burial. The nest was warm and comfortable. They prospered amidst the luxuries which the land offered them. Why should they forsake their treasured fleshpots only to commit themselves, their children and their flocks and herds to the trials and dangers of the waste and howling wilderness? Why return to a land from which famine had driven their fathers and was now inhabited by peoples who would be hostile toward them? Yet God was faithful to His promises made to Abraham, Isaac and Jacob. He visited His people with the rod of chastisement. He bound them in fetters and made them suffer under the cruelties of their taskmasters. With hard labor He oppressed them until they cried to Him for deliverance. And He drove them out of the land. Closed the doors of the Red Sea behind them so that they could not return. A weak and inexperienced people, full of fears and misgivings, cast out into the threatening dangers of a desolate desert waste under its blazing sun, through its snake infested regions, amid its plundering nomads. Soon to face the mighty nations of the land of Canaan. Yet the Lord was ever near to His people. He hovered over them in the Cloud, dwelt among them in the Holy of Holies, fed them with manna from heaven and gave them water from the rock. His tender care was only eccentuated by the accumulating dangers. How unfaithful,

how rebellious that people proved to be. Witness the corpse-strewn path through the wilderness. For the Lord punished them, though He never forsook them. Though they often sinned against Him He forgave mercifully. Even in the face of all their sins and perversity the Lord was ever near them. Though He taught them to know their wickedness and their frailty He bore them on everlasting arms unto Himself and took them into the blessedness of His covenant life. Surely, the Lord alone did lead them and there was no strange god with them.

An analogy can readily be drawn between Israel's history and our own. Serenely we reposed within the bosom of the Church in which many of us had been born and raised, even while heresy seductively crept in. Yet the Lord came with His mighty hand and made it impossible for us to be faithful to the truth and at the same time remain within the Christian Reformed Church. Three points were formulated, undermining the fundamental truths of sovereign election and reprobation, sovereign grace in Christ Jesus and total depravity. Leaders were cast out who had received grace to stand firm and maintain the truth in the face of all opposition, rather than to maintain silence and remain unmolested. It meant a parting of the ways for those to whom it was given to love the truth. This became evident also in the community of Oaklawn, where one elder was unceremoniously deposed and the other equally unceremoniously suspended from office because they had invited Rev. H. Hoeksema to speak in the local public school building. Something had to be done and soon a small congregation of not even six families was organized. The early trials and struggles were in every way similar to those of any of our newly organized churches. Possibly aggravated somewhat by the fact that the congregation was small and so near a great world-city. Immediately a stand had to be taken against the labor union, so that the congregation had to refuse to accept those who were affiliated with that organization. Some others proved unwilling to sacrifice all for the sake of the truth and soon returned to the errors they had once condemned. More than once destruction seemed impending. And although the pulpit was regularly supplied by students the flock nevertheless had no pastor of its own for almost eight years. Allowing these ten years to pass in review before our mind's eye we could account of frailty, weakness, unfaithfulness and sins. It is above all but fitting that we take this occasion to confess that we have failed to fully maintain the blessed truth entrusted to us, especially as living and walking according to our confession. Yet, on the other hand, there stands in bold relief the faithfulness of our covenant God. Though He tried us as by fire He preserved us. For ten years we might enjoy the sound preaching of the Word with its blessings. We might see the truth more clearly, rejoice in it, love it, and learn to love it the more. During those years our children have grown up under a positively Reformed instruction in the Church. Also numerically we have grown and almost tripled the original number. The Lord was near us as an eagle broods over its young, in fatherly love. He worked for us and through us. And for the privilege that we might be agents in His power through which He would maintain His truth we give Him thanks. For all His blessings we acknowledge His Name. He bore us on His wings to a higher and more intimate Covenant fellowship with Him and gave us a foretaste of the life to come. To Him the Glory. For He alone led us.

And thus we turn to the future.

As we glance into the future we must readily see that it also has its problems and struggles. We bear them along with us, as it were, out of the past. The very fact that we continue where we left off is sufficient to know that the same duties and obligations rest upon us as in the past. There is our duty of maintaining and propagating the truth entrusted to us through our Home Missionary and the Standard Bearer, which both need our support, but also through our own efforts in our own sphere wherever the opportunity offers itself. There is our calling to instruct our children, the next generation, in the truth of the Word of God, that they may continue to walk in the paths of the fathers. And there is our obligation to love and live the truth personally, to be progressively Reformed and to make our lives a seal on our confession. For certainly, if we love and confess the truth we also must and will walk accordingly.

Yet the future brings with it also very definite, peculiar problems and obligations, tinted somewhat by local circumstances, which we must not fail to see.

Allow me to mention two.

One problem pertains to Christian Instruction. Not as if the way has not been opened in this community for Christian instruction for our Covenant children. Nor as if this opportunity has not been utilized. But the times in which we live warn us not to be content with simply an instruction that is called Christian, but to strive for one that is positively Reformed. The "Storm in the Windy City", occasioned by the so-called Weseman case, (one may judge about the outcome as he will) is sufficient evidence that we must constantly be on the alert in defence of the truth.

Another growing issue is the labor union. Daily the number of union members grow and its power increases. Organized labor extends its fangs over the laboring man in almost every field of labor. True, the two groups, the A.F.L., and the C.I.O., are as yet standing over against each other, for the breach of Babel is still evident. There is still confusion of tongues among those who speak the language of the beast. But the day is not so far hence when they

will be allowed for a time to speak one language. Then they will unite to speak blasphemies against God and to shout praises of the Prince of darkness. And it will prove impossible to buy or sell without the mark of the beast. We do well to watch. Now, if ever, it is our calling to maintain our Christian isolation. Now, if ever, we must live as God's people, another people, in the midst of the world, though the sacrifice be ever so great, even unto death.

In one word, we must beware that there be no strange gods among us. No idols of heresy, no Mammon, no god of worldly- or carnal-mindedness. It simply follows from our confession of God's faithfulness and blessings in the past that we trust in Him and serve Him now and in the future. The Lord alone must lead us and there shall be no strange gods with us.

For therein lies our confidence. Thereby we have the assurance that the Lord is near unto us, cares for us, blesses us. The assurance that He works in us, through us, for us. And He bears us up as on eagle's wings unto Himself in the eternal blessedness of His Covenant life. Even as we know Him now in principle we shall learn to know Him better and shall see Him in perfection when we know as we are known. Then we shall be satisfied.

C. H.

Een Stem Uit De Diepten

Het gebeurt soms, dat men een oude kennis, die men voor korteren of langeren tijd uit het oog verloor, plotseling weerziet — en schrikt. Dan schrikt men, omdat hij of zij zoo schrikkelijk veranderde; zoo erg, dat men hem of haar bijna niet meer herkende.

Dat gebeurt vooral, als men vanuit de operatiekamer kwam, waar men voor korteren of langeren tijd onder het druppelfleschje der chloroform lag, terwijl artsen ons sneden en sneden. Dat laat zijn sporen achter. De houding van het lichaam, de tred, gelaatskleur, doch vooral de uitdrukking der oogen toonen dan, dat men leed.

Spreekt zoo iemand dan van het doorstane leed, dan hoort ge een stem uit de diepte. Men mocht nu weer ademhalen, doch men getuigt van uren, dagen en soms maanden van schrijnend en vlijmend leed, van tranen en soms van brullen in den nacht, van pijn in de nachtwaken die bijna onuitstaanbaar was. Die ziekte in den nacht! Toen het scheen alsof het nooit meer morgen zou worden. Vroeg men dan soms naar den tijd, dan was het antwoord steeds weer: Het is nog nacht! En ge keerdet uw aangezicht naar den wand om verder te gaan met uw lijden en smart.

Dat laat sporen achter.

Zijt ge dan iemand die niet oppervlakkig leeft, dan zal men het voorts aan uw handel en wandel zien, dat ge leedt.

Is dit nu zoo met den mensch op natuurlijk gebied, niet minder is dit zoo met den mensch Gods.

God leidt ons somtijds in de diepten.

Daar zijn diepten van ellende en smart die met geen pen te beschrijven zijn. Dan zinkt men in grondelooze modder waar men niet staan kan, dan komt men in de diepten der wateren en overstroomt de vloed u. Gods Woord getuigt hiervan, wanneer de Geest des Almachtigen over de profeten en zangers Israels vaardig werd. Ze getuigen van die modder, dien vloed, als de baren en golven Gods, die over hun arm hoofd gingen. Ik las van de ruischende kuil en modderig slijk.

Nu is Gods Woord waar, oprecht, eerlijk. En daarom geeft het ook onfeilbaar de oorzaken weer van dat verkeeren in de diepten.

De vormen verschillen. Er zijn duizende verschillende diepten. Ik noem er één: "O God! Gij weet van mijne dwaasheid, en mijne schulden zijn voor U niet verborgen!" Zulk een ziel werd dan door God geleid in de handen der goddeloozen. Luistert naar hem: "Die mij zonder oorzaak haten, zijn meer dan de haren mijns hoofds; die mij zoeken te vernielen, die mij om valsche oorzaken vijand zijn, zijn machtig geworden; wat ik niet geroofd heb, moet ik alsdan wedergeven!"

Dan werd men geworpen in de smeltkroes der ellende. Dan vindt men zich als 't ware omringd van stieren van Basan en kermt: ". . . . terwijl zij den ganschen dag tot mij zeggen: 'Waar is uw God?' ".

Toch laat zulk een ziel God niet los, want God laat hem niet los. Het is goed voor hem om zoo nu en dan verdrukt te worden. Hij zou zich misschien verhoovaardigen tegen God. Denkt aan Paulus. Die ontving de diepte van door een engel des Satans geslagen te worden met vuisten. Wat dit dan ook geweest moge zijn. Doch hij laat God niet los.

Hij verwacht den Heere als wachters den morgen verwachten. Hij hoopt op God; hij vertrouwt op den Wachter Israels.

Ook uit hij die hoop en dat vertrouwen. Hij schreeuwt tot God.

En die uiting, dat roepen en schreeuwen tot God maakt het soms nog erger. Hoort maar: "Ik ben vermoeid van mijn roepen, mijne keel is ontstoken, mijne oogen zijn bezweken, daar ik ben hopende op mijn God!" Of: "Ik ben doodbrakende!" Of ook: "Ik ben moede van mijn zuchten, ik doe mijn bed den ganschen nacht zwemmen, ik doornat mijn bedstede met mijne tranen. Mijn oog is doorknaagd van verdriet, is verouderd vanwege alle mijne tegenpartijders." En dit geween en klagen is tot God, want: "Wijkt van mij, alle gij werkers der ongerechtigheid, want de Heere heeft de stem mijns geweens gehoord!"

En toch is dit goed voor u en mij.

We hebben er behoefte aan om in de diepten geleid te worden.

We leeren daar zeer veel goeds.

Luistert maar naar zulk een stem die "uit de diepten" kwam: "Zoo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?" Dat is de eerste goede les. En de tweede onderwijzing volgt: "Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt."

Dat is geleerd in de diepte.

Want het grootste gedeelte van ons leven als Christenen zijn wij oppervlakkig. En aan de oppervlakte maakt God ons geen wijsheid bekend.

Als de Heere onze ongerechtigheden zou gadeslaan. . . . ; wel, doet Hij dat dan niet? Hij is toch "niet verre van een iegelijk van ons"? Bedde ik mij in de hel: zie, Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook daar zoude Uwe hand mij geleiden. . . .

Indien ik zeide: De duisternis zal mij immers bedekken, dan is de nacht een licht om mij. . . .

En zoo is het ook met mijne ongerechtigheden. De Heere ziet ze allen, want: "Als er nog geen woord op mijne tong is, zie, Heere, Gij weet het alles!"

Het woordje: "gadeslaan" beteekent echter meer dan bloot zien. Het is een rijk woord. Letterlijk beteekent het speuren, zooals een wachter op den rondgang van den wachttoren speurt. En daarom wordt het gebezigd voor bewaren, wegleggen in het geheugen. Dit woord komt voor in de geschiedenis van Jakob die, wanneer hij de droomen van Jozef hoort: "Zijne broeders dan benijden hem, doch zijn vader *bewaarde* deze zaak". En het woord, dat hier vertaald werd door *bewaren* is het zelfde woord, dat in Psalm 130 vertaald werd door *gadeslaan.*

De gedachte is dus: Indien Gij, Heere, de ongerechtigheden van ons zoudt naspeuren en ze in Uw geheugen bewaren, tot den dag des oordeels, ach, wie zou dan voor Uw aangezicht kunnen bestaan?

Dat nu te weten en te belijden is vrucht van een wijze les die we in de diepten leeren.

Aan de oppervlakte leeren we dat nooit.

We leven, werken, slapen, eten en drinken en zetten onzen wandel zoo kalmpjes weg voort, alsof er geen wolkje aan de lucht is. Natuurlijk, zijn we zondaars voor God, man! Dat weet ik net zoo goed als jij! Ja, hoor, we zijn in zonde ontvangen en geboren en daarom kinderen des toorns, gelijk ook de anderen. En als de Heere ons in het gericht zou brengen voor onze zonden dan zag het er niet mooi uit. Ja, ik belijd het dogma der zonde net zoo zuiver als wie dan ook!

En toch, dat is nog iets heel anders dan het roepen van den Psalmist uit de diepten: Zoo Gij in 't recht wilt treden, O Heer, en gadeslaan onze ongerechtigheden: ach, wie zal dan bestaan?

Het verschil zit hierin: het eene is ondiep en het andere is diep. Het eerste mist de diepgang van het geestelijk weten.

't Zit eigenlijk hierop vast: Men zag God als de rechtvaardige en heilige daar in de onderste kuil van geestelijke ellende en smart. Men maakte met God kennis. Dat maakt een reusachtig verschil. Let er maar op hoe in de Heilige Schrift de heiligen, profeten en Apostelen, als zij met God in aanraking kwamen te moede zijn. Dan roept Jesaja het wee over zich uit en ligt Johannes als dood aan de voeten van den Engel Gods. Dan stamelt Petrus: Ga mijn huis uit, Heere, want ik ben een zondig mensch en zegt Habakuk: "zoo werd mijn buik beroerd, voor de stem hebben mijne lippen gebeefd; verrotting kwam in mijn gebeente, en ik werd beroerd in mijne plaats."

Bij het licht dat van Zijn aan'zicht straalt, bij de glansen van de wet Gods die Hij den sterveling zet, ziet men dan zijn eigen vuilheid en groote zonde en schuld. En dan schrikt men. Dan roept men het uit: O, als de Heere alle mijne zonden en alle mijne schuld eens in het gericht zou brengen, dan werd ik weggeworpen met een eeuwige wegwerping! Dan slaat u de schrik om 't hart. Dan zegt men niet zoo ijskoud; Ja, natuurlijk ben ik een zondaar voor God.

Doch men leert ook meer in de diepten.

Met leert dat bij God vergeving is.

En wat hebben de Psalmberijmers het heerlijk op muziek gezet: Maar neen, daar is vergeving *altijd bij U geweest!*

Altijd, van eeuwigheid tot eeuwigheid is er bij God vergeving geweest.

In de diepten wordt het kruis van Golgotha ervaren.

Daar in de diepten leert men het hoe bij God vergeving is. God is de vergevende God. Het hoort bij Hem; het past bij Hem; Hij *is* vergeving.

Daar in de diepten past Hij het Kruis aan ons toe. Daar mogen we het ervaren dat: "Ik delg uwe overtredingen uit als een nevel, en uwe zonden als een wolk: keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost."

Ik zeg: Hij past het Kruis aan ons toe. En terecht, want bij God is zoo *maar geen* vergeving. God kan maar niet doen alsof er niet door ons gezondigd is. Een klein zondetje kan nooit *zoo maar* afgewasschen worden. Ook niet, al zoudt ge een eeuwigheid schreien van verdriet over die zonde en ontelbare malen smeeken om vergeving. Dat kan niet, want God is God. De ziel die zondigt, die zal sterven. Ezechiel 18:4b. Wij hebben tegen een eeuwige, Goddelijke majesteit gezondigd en dat eischt, dat er een eeuwige straf geleden wordt in de eeuwige hel van smarten. Dat kan nooit anders.

Het gaat dan ook niet anders toe in het verrukkelijke Evangelie des Zoons Gods. Omdat God God is en omdat Zijn van eeuwigheid bemind volk tegen Hem gezondigd heeft, moet Jezus naar de hel. Neen, geen lokale plaats, doch Hij moet den eeuwigen dood sterven voor alle van God verkorenen. Hij moet de zondeschuld vernietigen. De zonde der wereld moet weg-

gedragen. Zij moet op grond van absolute voldoening weg kunnen zinken in den oceaan van eeuwige vergetelheid.

En dat is het Kruis. Dat is Jezus Christus, de Heere. Dat is de vergevende God. Bij Hem is vergeving en die vergeving is er altijd geweest. Hallelujah!

En het doel van dit alles leert ge ook in de diepte.

Opdat Gij gevreesd wordt!

Dat is het Goddelijke doel.

Tot in alle eeuwigheid wil de Heere er Zich in verlustigen, dat gij en ik met al de duizend, duizend samen voor Zijn troon staan om Hem te vreezen, zooals een rechtgeaard kind zijn vader vreest in liefde. En daar staande, steeds maar wijzen met uwe vingeren naar het midden van den troon. Want daar staat het Lam als geslacht. En dan zult ge eeuwiglijk roepen, neen, jubelen: Bij U was vergeving van eeuwigheid! O God! Bij U is vergeving, opdat Gij door ons gevreesd zoudt worden. En wij vreezen U uit innige liefde!

"Zoodat de posten der dorpelen zich bewogen van de stem der roependen, en het Huis werd vervuld met rook."

En die rook is de Heerlijkheid des Heeren.

Hoe groot, hoe vreeselijk zijt ge alom, uit Uw verheven heiligdom!

Aanbiddelijk Opperwezen!

G. V.

WEDDING ANNIVERSARY

On Friday, September 17, 1937, our dear parents,

RALPH SCHAAFSMA
and
ALICE SCHAAFSMA — Helmantel

hope to commemorate their 25th wedding anniversary.

We, their children, are sincerely thankful to God for having spared them and for the blessings He has given us as a family. Our prayer is, that He may continue to keep them for each other and us for many years to come.

Mr. and Mrs. Ralph Kuiper
Mr. and Mrs. Arnold Schaafsma
Miss Joanne Schaafsma
Joe Schaafsma
Marcia Schaafsma
Fredrick Schaafsma
Clarence Schaafsma
and two grandchildren.

Grand Rapids, Mich.

The Way

John 14:6a.

It was a solemn moment in the upperchamber at Jerusalem. For the last time the little band of disciples were gathered to commemorate the great feast of the Passover. And this last gathering was also the first celebration of the Lord's Supper. The transition was to take place now. The Saviour had freely spoken of His coming suffering and death. He had His followers prepared for this important moment and they were well informed concerning His immediate departure. Filled with apprehension His words were not understood by His disciples. His instruction did not sink deep into their hearts. Yes, they feared the worst, but it seemed to them that the end could not possibly be now. Each of them had their own ideas in regard to the ultimate end that was approaching fast. At the moment it seems that they were farther removed from the actual facts concerning the Lord's death and resurrection than ever before. Hence, the quiet in the upperchamber.

Quiet they were because they were busy with self and not with the instruction of the Master. Peter meditating and pondering about the word spoken to him in connection with his denial. Philip ignorant concerning the relation of Christ to the Father. Thomas bluntly confessing the way we know not, because we know not whither thou goest. Imagine, the representatives of the Church, its pillars ignorant concerning the suffering and death and resurrection of the Lord! To know means to understand and also therefore to be in accord with what was to come. Surely there was no excuse for their ignorance in as much as they were instructed in these things they could and should know. Still, we find them shrouded in darkness and their questions and silence reveal that at this time they do not understand what it is all about. But instructed they were, for the heart of the teachings of the Saviour centered around the one thing, that He was to go to the Father.

Let not your heart be troubled. Be not upset by the coming events even while they consist of suffering and the terrible cross, know that I go to the Father.

The departure was necessary for the perfect reunion with him. Their frame of mind was befogged with the manner through which the Saviour was to reach that purpose. How then could they understand this final purpose of the suffering and death of their Lord? They could not grasp the meaning of it all, for their conception of the Lord's realization of the heavenly kingdom did not coincide with the divine. Hence, it is not so difficult to see that they did not know the way. They had no eye for the house of Father, they did not therefore know the way to that

house and consequently they did not ask themselves, are we traveling on that way. The Lord intends to call them to follow him in His suffering and death by faith, so that they may have comfort when He is no longer with them, but instead they feel desolate, forsaken and I imagine their faces expressed their forlorn subjective condition. But He who had begun the good work in them will not forsake His perplexed and doubting disciples. Many a teacher had given up hope of ever being able to teach such men even the first things, but the Lord shall in spite of their bewilderment once more take up the same subject so often referred to. You know not the way? I am the way!

Christ the way. The whole discourse as we find it in the preceding verses speak of that one thing, that Christ is the way. Thomas may confess we do not know, yet it is exactly that main truth that was explained to them, Thomas included. I go to the Father to prepare for you by doing so the way that ye may have a place prepared by me. I am the way and no one cometh unto the Father but by me. Ye know therefore the way to the house of my Father. The Lord meant, think of it, take your time that I am the way to that house. That thought is predominant in the whole discouse. It strikes us that the Lord does not say, I go to heaven, or, as we hear it sung often on funerals of people who should know better, I go to a beautiful isle of somewhere, evidently meaning nowhere. For such a place Scripture knows nothing of. No, but to the house of the Father. Heaven after all in itself has nothing beautiful, must not be compared with the places of beauty here below, not even paradise as our first father knew it, but the beauty of heaven consists mainly in that one fact that it is a house, God, the Father of our Lord Jesus Christ is there. Without Him heaven does not hold salvation for us. We might as well be in any other place as long as Father is their and wherever He is absent that place will be absolutely incomplete. To taste salvation is only possible when we have communion with Father and with Him through His Son and so also with all the saints. Heaven is thus the place where all God's children shall partake of the perfect family life of God's covenant. That is what makes heaven heaven indeed. The sooner we get rid of our foolish songs or so-called hymns the better and that much closer we shall be to reality as revealed in Scripture. Looking at it in that light it is not difficult to understand what the Lord means when He says: No one cometh unto the Father but by me. What does He mean by I am the way? The idea of the way always presupposes separation. A way or road is a means to reach a certain point. When I say I am on the way to church, I am not as yet there, but soon expect to be there. The end of the way means that I have reached my destination. Foremost however, the way as to the idea brings to our mind that there is a separation. Looked at from the point of view of the text and the context the statement here tells us that we are separated from Father and therefore also from the house with many mansions. No wonder, on account of sin and guilt no one is able to live in that house and to taste that communion of God's covenant. We know not the way and we know not our Father. Therefore we seek not after Him. Besides, we are children of wrath and eternal condemnation. How could it be otherwise? Our minds are filled with darkness, our hearts are corrupt, how could we seek after Him? And our will never wills God. We cannot and will not seek Him. And whether a man preaches that God is willing to receive sinners and is a loving Father or whether He teaches that man can come and accept the invitation, which is after all one and the same thing, the fact remains that no one will come or even desires to come, but that every man will continue to live apart from God and Christ no matter how sweet the words of such preachers may be. Why? Because Christ is the way. He is the way through which sin is forgiven and the sinner is declared righteous before God. That precedes His coming first of all. There is only one way and that is God's way, and that way is Christ the foreordained Mediator who is the way for those given Him by the Father. He is the eternal choice of God Triune, who shall die for the chosen ones by the same God and Father. And at this juncture, the Lord is preparing His Church that for its sin and corruption he shall taste eternal death in his own flesh and the members of his body shall be conformed after his own image, whereby it becomes possible that they also can dwell in the house of many mansions and taste the covenant communion with their God through the Mediator. I am that way, Thomas. Therefore, let us not follow the mistaken notions of present day preaching which would have us say that Christ shows us the way. And now of course it is up to the sinner to make use of it. Nor does he say go in the way for your soul's salvation sake No, but He *is* the way. Not *a* way or a *part*, perhaps the *greater part* of the way, but the only and absolute way, from the beginning to the very end. He *is* the way to the house with many mansions.

Does it not strike us when, either in preaching or on the air, that one fundamental idea of the way is always done away with? Not so long ago the same things were discussed over the radio, for a sermon it could not be called, and in opening the time for that purpose our Saviour is given all the honor that He being the way may be the way for many a sinner, yea, for His people. But in the discourse from the very outset it was evident that the way meant after all the way for you when and if you make use of it. The living and life-giving Christ of the prayer all of a sudden became the helpless Saviour who was begging for the good graces of the sinners. If you please, every sinner, for the gospel is not only *preached* promiscuous-

ly, but as to the intent and final purpose is for all. You can if you will, it is yours for the having if you accept. Of course, what Paul wrote to the *congregation* at Corinth became the property of the city of Corinth itself. And what is meant for the Church is meant today for the nation as a whole. It is not only a question any more of the denial of election and reprobation, but it is also a denial of the necessity of regeneration. I do not care to listen much to the so-called religious talks, but when listening it is always necessary to listen critically. In a smooth way, for such men know how to present their message and seem to know how to touch the heart of natural man, play on the emotions and seemingly get results, more than those who explain and preach the Word according to the meaning of the Spirit, that is, keeping in mind that the Lord saves His own. One cannot escape the impression that while election and reprobation are openly denied, also the so-called 'conversion' takes the place of regeneration. Christ being the way is in such cases only the way in so far as man is willing to concede that he agrees with Christ. I mean, on the basis of my observation, that in all such cases, either persuasion or mere reasoning take the place of regeneration, and in both cases that change of feeling (sickly mysticism) and the change of mind (cold intellectualism) are called conversion. One needs not to be ignorant of these things we mentioned, for that is the heart of the present day presentation of the truth. If Christ is the way from beginning to end, that fact cannot and does not stand by itself, but must be found in harmony with the whole of Scripture. Sad to say that even those calling themselves after the name of the great Reformer of Geneva, are no longer willing to let Christ be the way. Sure, the man on the street corner and speaking over the radio often seems not able to understand and feel his own inconsistency. He begins with the Christ of the Scripture as being the way alone, he makes him dependent while preaching about him, and finally will close his discourse or lecture the same way he started it. Now the Christ of the sermon is and should be also the same Christ in the prayer. But the man who knows better, who confesses that the Scriptural doctrine of election is the heart of all the doctrine of Scripture, takes matters not serious when he flatly states that, as far as the preaching is concerned, we have not always to keep election and reprobation before our mind, or, in some things we have nothing to do with it. Moreover, it is pitiful to hear that on the one hand it is the solid foundation, but there is also an other, an opposite line given in Scripture, and now we will do justice to both. Pitiful for the sincere exegete will always, if he works hard for it, find in Scripture no opposites, but one harmonious whole, no contrasts, unless he does not care to find that unity. He will always find that Christ is the way alone. The way to the Father,

What might be the reason that Christ is the Way. Well, because He is not a way as such. No, but a Life-giving Way. No one cometh unto the Father but by me. That is, at this moment the Lord speaks in close connection with His own departure. The hour hath come. The hour of darkness, suffering and death. He came in the likeness of sinful flesh to carry in His body and soul our curse and by the way of the cross fulfilled the righteous demand of God. Hence, taking away our sins, satisfying the demand of God, He delivered us from our guilt and became the life for us. What He did for us He also works in us. He delivers His people from their darkness, sends His Spirit, renews the hearts, makes His people partakers of His truth and knowledge. In that sense He is a Life-giving Way. No, not so, Christ is the way and now make use of Him, neither Christ is the way and now walk in that way. He begins to be the way subjectively for us when He enters and renews the heart through His Spirit and through that same Spirit draws His people to His Word, so that they condemn their ways, their wisdom, their righteousness as ways of darkness, corruption, undoneness and call them the ways of destruction. Again proof that it is not and never can be a matter of mere preaching as such, no matter how heartrending it may sound and thus Christ becomes the way for the sinner. The sinner is never first. The whole of the Word testifies that God has not made Christ a means (middel) to salvation as a matter of speculation, but He is the Mediator of God, the centre of His eternal council. For His own alone He was ordained as the one complete way for their salvation and for none other. We know not who the elect are. Silly remark! Who ever denied that? But is it not godless to preach that there are no elect at all? And it surely is not reformed to say that we have nothing to do with election and reprobation, but that we simply must preach to all. Preach to all? Yes, but must we say then that Christ is the way for all? That the divine intention is to save all? Shall we twist these words and say He may be the way, but of course it depends entirely upon you now? If so, it also means that it depends upon the same persons to be regenerated, to be in Christ, to be one of His. That indeed takes boldness to present the truth in such a way, for it is in flagrant contradiction with the whole of Scripture. What after all is their to offer? If and when we present the Saviour as a means in the hand of the sinner for his salvation, is *Christ* then *the way*, a life-giving way? A complete Saviour? The other line (?) whatever is meant by it, cannot help, for after all is there not such a thing as a reformed confession? What does it say? "Do such then believe in Jesus the only Saviour, who seek their salvation and welfare of saints, of *themselves*, or anywhere else? They do not; for though they boast of Him in words, yet in deeds they deny Jesus the only deliverer and Saviour; for one of

these things must be true, that either Jesus is not a complete Saviour; or that they who by a true faith receive this Saviour, must find *all* things in Him necessary to their salvation." There cannot be a doubt left as to what the text means. And the confession surely was not meant only to be a nice piece of polemics against the church of Rome. It also means to be a testimony against the Arminians in the reformed churches, though they no longer know the difference between what is reformed and that which is condemned by the fathers in the confession.

I am the way. The Word was after all spoken to the Church was it not? The Church represented by the Apostles. These words cannot be applied to every man. I know, if we ask ourselves is there any other way, outside of Christ that men can be saved, as a simple statement of fact, the answer is simply, no there is no other way. But if the question is raised is Christ the way for His own alone or also for whosoever wills to make use of Him, the answer is, alone for the elect. They through Christ come to the Father, taste His covenant fellowship, enter into the house with many mansions prepared by their Saviour. That leaves all the others absolutely out. There is no salvation but for the elect. And to preach it different is, to say the least, a denial of the fundamental truth of election and reprobation.

No, not for all, but for His own He is the Saviour.

He is the way alone for them.

W. V.

IN MEMORIAM

In den namiddag van 26 Juli, nam de Heere door den dood tot Zich onze geliefde echtgenoot en brooder,

H. HOLLEMAN

in den ouderdom van 68 jaar.

Zijn leven was hem Christus; Zijn sterven gewin.

Trooste de Heere ons in dit ons verlies, en heilige Hij ook dit lijden aan ons aller hart.

Namens de Weduwe, Broeder en verdere familie.

South Holland, Ill.

O Lord, how happy should we be
If we could cast our care on Thee,
If we from self could rest;
And feel at heart that One above,
In perfect wisdom, perfect love,
Is working for the best.

Aan Mijne Vele Vrienden

Het is niet zoo gemakkelijk om in deze tegenwoordige warme dagen een briefje gereed te maken voor de Standard Bearer, onze Vaandeldrager. Men weet dikwijls niet hoe te beginnen; en wanneer er een begin is gemaakt, dan is het soms moeilijk de rechte woordenkeus te vinden; en om een briefje op gepaste wijze te eindigen is niet een ieder zijn werk. Men moet eigenlijk zoo eindigen, dat de lezer zegt: Nu, die man had toch wel veel meer kunnen zeggen. Dr. Van Lonkhuizen van Zierikzee begint meestal, wanneer hij zijn briefjes opstelt voor 'De Wachter', hoe de weergesteldheid is in Nederland, en hoe prachtig de bloemen bloeien in zijn tuin. Nu 't is heerlijk om Gods schepping met een wedergeboren hart te bewonderen, want dan ontvangt Gode de eer, want de natuurlijke mensch ziet niet anders, wanneer hij de natuur bewonderd, dan de natuur. En het blijft altijd waarheid voor een ieder: wij zien God wel in de natuur als Schepper en Onderhouder van alles, doch we zien Hem niet als de God des verbonds, in Jezus Christus, als de God van Zijn geliefkoosd volk.

Nu ik eventjes deze regels overlees bemerk ik dat ik mijn brief nog niet ben begonnen, waarover ik eindelijk wilde schrijven, en ik begin daarom nu maar bij het begin.

Van heinde en ver kwamen we den 5den Juli te zamen, als een Protestantsch Gereformeerd volk om gezamelijk Gods goede hand, over ons op te merken; en we gevoelden ook op dezen dag dat we een in geloof, een in hoop en liefde waren. De plaats der samenkomst was zeer geschikt. Brown's Grove, gelegen nabij Jamestown, Mich. is zeer geschikt voor oud en jong; en ook de sprekers worden bijzonder goed onthaald. Men kon spreken van onder de gewelven, door de luidspreker, zoodat een ieder het goed kon verstaan, en de inhoud der woorden, was niet nevelachtig. Het was duidelijke taal.

Ds. Schipper, van de gemeente Grand Haven, Mich., had het voorrecht bij deze gelegenheid te fungeeren als leider, en hij heeft m. i. zich goed van zijn taak gekweten. Nadat het gebed was uitgesproken, klonk het weldra uit veler keel, zooals Gods volk dit op de lippen werd gelegd in Psalter No. 391, dat Hij in het midden der wereld genade en vrede schenkt, ook al is dit volk omringd van vijanden.

Ds. Ophoff was de eerste spreeker, die zoo ik hoorde van wegens ongesteldheid, dit niet vermocht te doen. Aleer Ds. Veldman van de gemeente Creston, de vergadering toesprak, zongen we het geliefdkoosde psalmlied, door Gods volk van alle tijden zeer bemind, uit den 138sten der psalmen: 'k Zal met mijn gansche hart Uw eer vermelden, Heer, U dank bewijzen; . . . .

Ds. Veldman koos als onderwerp: De ware vrijheid.

Vrijheid, volgens de spreker, is geenbandeloosheid doch een zich gebonden gevoelen aan Gods onfeilbaar Woord, maar dan ook dat Woord naar Zijn volle beteekenis te verkondigen, en naar dat Woord dagelijks te leven en te wandelen. De spreker beweerde — en terecht — dat die ware vrijheid ons in '24 was ontfutseld, aan banden gelegd, maar dat we ze nu door Gods genade weer mogen bezitten. Gode zij dank, dat Zijn Woord voorons als Protestantsche Gereformeerde Kerken weer een richtsnoer is voor ons leven, en dat het niet is een woord van menschen.

Ds. Hoeksema koos als uitgangspunt: 'Beginsel praktijk'. De spreker wees er op dat het zeer moeilijk is om onze beginselen in de praktijk van het leven te brengen, en om in het midden der wereld, als kind van God te leven Gode welaangenaam. De Ds. stipte eventjes aan: om in een wereld die staat in het teeken van den Anti-Christ, zoo te leven en te handelen, en wandelen, ook in onze dagelijksche bezigheden, dan moet Gods volk wel goed beginselvast zijn. Dan gaat men zich zoo maar niet vermengen met allerlei wereldsche vereenigingen, en men laat zich zekerlijk niet inschrijven als lid van een wereldsche Union, welke zich verheft boven alle recht en gerechtigheid, en met God geen rekening houdt. En wanneer men dit als kind van God wel doet, dan is men zeker niet beginselvast. Hier komt nog bij, als men in de wereld rond ziet, is men geneigd te zeggen dat God Zijne genade overvloedig schenkt in het algemeen, en wel meer in het bijzonder aan den goddeloozen, want ze zijn meestal meer bedeeld met aardsch goed. We weten echter, door Gods genade, dat de genade niet zit in de dingen, doch alleen in de goede gunst Gods over ons.

Ik behoef zeker in dit briefje niet vermelden, dat het ons aan spel en vermaak niet heeft ontbroken. Ik zag ook Dss., spelen. Wel een beetje lomp, nu dit is ook geen wonder. Studeeren is toch hun werk. Er is ook aardig gegeten en gedronken, en na aftrek van de onkosten die aan zoo'n velddag verbonden zijn, is ook weer als voorheen het batig saldo voor onze S. B. We kunnen dit ook wel gebruiken, al hoewel de kas er echter niet zoo slecht bij is. We ontvingen van een zeker iemand in het verleden de som van $200. Deze persoon is ons blad wel genegen. Nu, goed voorbeeld, doet goed volgen.

Ik weet niet of ge hebt bemerkt: de Zondagschool lessen verschijnen niet meer in onze Vaandeldrager. Zoo ik hoorde, dan kon het de goedkeuring van sommige lezers niet weg dragen. Ik begrijp dit echter niet goed; er is in het verleden toch meer dan eens om gevraagd. Het moet mij eventjes uit de pen, dat de lessen uitstekend waren uitgewerkt. Nu, de Redaktie kan in dezen handelen maar eigen willekeur, want het is hun blad. Er zijn op onze velddag nu niet zoo bijzonder veel Index to Standard Bearers verkocht. De som van 50 cent is echter laag genoeg, en een ieder die zijn S. B. heeft bewaard, moet niet vergeten een Index te bestellen.

Ik vervolg dit briefje met de wensch uit te spreken, dat de lezers van ons blad beginsel-vaste menschen mogen zijn, en door het lezen van de S. B. dit meer en meer mogen worden. Dan gaan we niet allerlei goddelooze plaatsen der wereld bezoeken, en ons daarin verblijden. En wanneer er dan een drama word afgespeeld met de vrome titel er boven geplaats 'Golgotha', dan gaan we daar aan niet mee doen, want we zijn een volk dat alleen moet wonen. Dit goddelooze stuk is hier waarlijk afgespeeld in onze alleszins godsdienstige stad. In deze goddelooze drama deedt men onze Heiland nog eens weer geboren worden als een kindeke, (en dan natuurlijk machteloos), in Bethlehem's beesten stal; men liet Hem opgroeien als man; Hij werd door de Stadhouder Pilatus aan de kaak gesteld, door het Sanhedrin veroordeelt, "kruis Hem! kruis Hem!" werd uitgeroepen. Hij werd nogmaals aan het vloekhout genageld. Begraven, en men liet Hem nogmaals verrijzen uit den graf-spelonk.

De 'Grand Rapids Press' vermelde dat de opkomst nu niet zoo bijzonder groot was. Dit is licht te begrijpen, want een wereldsch mensch is zeer bijgeloovig; er mocht eens iets gebeuren. De Press vermelde dat er verschiedene Dss. aanwezig waren. Nu! dan mag het gewoone volk er zeker ook wel aan mee doen, en vooral kerk-menschen moesten niet nalaten dit te aanschouwen. Ds. Jan Karel Van Baalen's naam werd genoemd in de Press. Dit behoeft u niet verwonderen lezer, want hij is toch een der voornaamste voorstanders van de algemeene genade leer, en volgens deze leer kan het kind van God en het kind der wereld een Gode welgevallig leven leven. De Schrift leert ons echter: kom uit van haar mijn volk, en heb geen gemeenschap met hunne werken.

Ik durf dan ook beweren, dat de Dss. die aan deze 'show' hebben deelgenomen, en zich in dit alles hebben verlustigd, dat ze de naam van Gods gezanten niet kunnen en mogen dragen, dat ze blinde leidsleiden der blinden zijn, en dat Gods volk waarover ze geplaats zijn, steenen ontvangt voor brood.

Ik ga dat briefje eindigen met het Woord der Schrift; beproef de geesten of ze uit God zijn. 't Is ook nu nog waarheid, wanneer de Engel der gemeente, en zij die in Gods Voorzienigheid aan Zijne zorge zijn toe vertrouwd, niet koud nog heet zijn, ze zullen worden uitgespuwd. En dan is zoo'n gemeente als een geheel verloren, alhoewel de enkelen, naar Gods vrijmachtig welbehagen en eeuwig bestek op grond Zijner eeuwige uitverkiezing worden behouden.

S. D. V.

Wij moeten het karakter dragen van wachtende, niet van vermoeide pelgrims.

Our Offerings

Under the above caption there appears in the Standard Bearer for July 1, 1937, an article from my pen that sets out as follows:

"A brother — member of one of our churches — sent me (G. M. O.) a writing in which he rises to the defence of the following three propositions:

1. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the Word are essentially alike.

2. The offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the Word are of equal importance.

3. Believers are in duty bound to give as the Lord has blessed them.

In defending the proposition under (1), the writer sets himself against the view to the effect that there is an essential difference between the offerings made for the poor and those made for the maintenance of the ministry of the word.

In his defence of proposition under (2), the writer is pitted against the view that of the two kinds of above-stated offerings, the one is of smaller importance than the other.

The writer's defence of the third proposition also partakes of the character of a polemic against the view, once expressed by me in the Standard Bearer, that the sum each member of a congregation pledges to pay when at the beginning of the fiscal year he approves the budget proposed by the consistory is equal to the number resulting from the division of the total sum by the number of members."

So I (G. M. O.) wrote. I thereupon quoted sections of the brother's writing, "Here, Brother Ophoff," he wrote me, "you have erred from the tone of all your other arguments. I personally do not think that you meant what you wrote. . . ."

This brother, then, is not at one with the stand taken by me, — the stand that each member (of the congregation) is in duty bound to contribute to the support of the divine service an amount equal to the number resulting from the division of the total sum needed by the number of members. The brother has objections. These I published (read again my previous article). The substance of what the brother wrote in opposition to my stand may be known from the following paragraph from the brother's pen: "You will readily agree," so he wrote, "that this, if put into practice, would be very inconsistant. The result would be that the rich would be offering a sum equal to that number resulting from the division of the total sum by the number of members and no more. As the poor could not contribute this sum, the result would be that there would be lacking to the congregation sufficient funds for the maintenance of the ministry. Besides, this method of giving is not in harmony with the whole idea of offering as we find it in the scriptures, in the Catechism, and in the Institutes of Calvin, and as set forth by me in writing. . . . What each member of the congregation should give is not a sum equal to the number resulting from the division of the total sum needed by the number of members. According to scripture, all we are and possess is the Lord's and shuld be dedicated to Him by us. How much better the method consisting in the congregation as a whole assuming responsibility for the sum needed for the maintenance of the ministry and in each member contributing toward this sum as the Lord has blessed him". So far the brother.

As I wrote in my former article, this reasoning (of the brother) is faulty, perhaps I should say incomplete. To be sure, the proposition, that every one must give as the Lord has prospered him, and that the rich have a responsibility toward the poor, — these propositions are thoroughly scriptural. Yet, so I wrote, there is a truth of vital importance that the brother overlooks. I promised that I would reply to the brother's communication in a following article and further that I would make plain that the teaching to the effect that each member, if able of course, is in duty bound to contribute to the maintenance of divine service as much as his fellowmember, is a sound enough teaching.

This promise I would now fulfill, if it were not for the fact that since the publication of my previous article I received from the brother another communication in which he protests against my past doing concerning his first communication. This latter missive reads:

"I am sorry that I find it necessary to protest against the manner in which Rev. G. M. Ophoff has taken it upon himself to publish parts of a certain communication that I forwarded to him on March 19, 1937, in the July issue of the Standard Bearer."

This communication was sent in a brotherly spirit on the above date long before the mentioned event at the classis took place (I, G. M. O. wrote in my previous article, that I feared that too many in our circle reason as does the brother in his first communication to me and that the grounds of this fear of mine is that proposal that appeared on the last Classis, — the proposal to the effect that the large congregations assume responsibility for three-fourths of the classical expence. It is this proposal that the brother had in mind when he penned the above sentences). The article had nothing to do with the proposal that appeared on the last classis." So the brother writes. I need not publish the entire missive verbally.

Let me reply to this last communication of the brother.

In view of the fact that in my private missive to the brother I wrote that I was in full agreement with all that he wrote, the brother cannot understand how I could write in the Standard Bearer that his reasoning

is faulty. My reply is that I did and still do agree with the brother's reasoning as far as it goes. But the fault of this reasoning is that it is incomplete. There is a factor that enters in here — a most vital factor — that the brother is unmindful of. It is exactly the incompleteness of his reasoning that renders it faulty. I will make this plain in connection with my examination of the third of the three propositions to the defence of which he arose in his first communication to me.

The brother finds fault with me for my failure to publish all his arguments, all the scriptures to which he referred, and all the quotations from Calvin's Institutes and from the Catechism. He avers that fairness and justice demand of me that I do this and also that I publish his entire article. The brother is plainly of the opinion that my failure to do this, detracted from the strength of his defense. I cannot agree with him here. Let the brother consider that in his first communication to me He arose to the defence not of one but of three distinct propositions, — the propositions cited above. Reading my article again, he will discover that in it I militated not against the first nor against the second but only against the brother's defence of the proposition third in order, the proposition that believers are in duty bound to contribute toward the maintenance of the service as the Lord has blessed them. Why then should I have published that section of the brother's article that concerned the other two propositions only and not the third? Why should I have published the scriptures and quotations that concerned propositions which I did not militate against. There can be no reason, certainly. My failure here cannot be said to involve me in unfairness and injustice. The brother shall have to admit that his entire defence of proposition third in order was published. Would I be adding any to the strength of the defence of this proposition, should I publish those sections of the brother's article that have no bearing on it at all, on the third in order? Of course not. So then, against the two propositions first and second in order I am not at all pitted in my previous article. Does it follow from this that I agree with them? Let me say a word about this.

The proposition first in order reads, "The offerings made for the poor and those made for the maintenance of divine service are essentially alike." The brother wrote this in opposition to something I had written in the Standard Bearer for June 1, 1933. I wrote this: "When should contributions be collected? According to the Catechism the offerings for the poor should constitute an integral part of the Sabbath service, but not so the offering for the maintenance of the ministry of the gospel and of the schools. 'What', so the Catechism asks, "doth God require in the fourth commandment?" And the answer: "First that the ministry of the gospel and the schools be maintained; and that I, especially on the Sabbath, that is on the day of rest, diligently frequent the church of God, to hear His Word. . . . and to contribute to the relief of the poor as becomes a Christian". There is a reason for counting the offerings for the poor as belonging to the actions comprising public worship; for this offering is most distinctly a priestly function that together with the other engagements bring the worshipping congregation into relief as an assembly comprised of kings, of prophets and of priests unto God. This is not saying that the other offerings are not equally as essential and obligatory, "meaning, they are". This is what I wrote. Here I state then that both offerings (the one for the poor and the one for the maintenance of the service) are equally as essential and obligatory. Now what does the brother maintain in that section of his communication that concerns the propositions first and second in order? This: 1. Both offerings are of equal importance. 2. Both offerings are essentially alike from the point of view of their being gifts *made unto the Lord.* Are these propositions true? They are. True it is that the offering made for the poor and the one made for the maintenance of divine service are of equal importance. I also stated this in the copy of the Standard Bearer from which he quotes. Why then did the brother try and pick an argument with me on this point? I don't understand. Why send me several pages of quotations from Scripture and Calvin's Institutes in support of this proposition if I brought myself forward in the Standard Bearer as in agreement with it? And why require of me that I fill the Standard Bearer with these quotations and insist that I am unfair if I fail to do this?

Is it true that both offerings are essentially alike from the point of view of their being offerings made to the Lord? It is true. I am also of this conviction. But the brother should bear in mind that from another point of view there is, to be sure, an essential difference between the two. The offering made for the poor is alms. The offering made for the maintenance of divine service, for the support of the ministry of the gospel is not alms. The minister of the gospel receives no alms of the congregation. This the brother overlooks.

Thus we have disposed of the first two propositions to the defence of which the brother rises in his first communication to me. I hope the brother will see this, will see that my publishing that section of his lengthy article that concerns the first two of these three propositions would really have no meaning as far as his debate with me is concerned. If the brother would have his entire article published for the edification of the readers of the Standard Bearer, he may say so and perhaps it will be done.

But one proposition remains, the one third in order. As was said, with the brother's defence of this proposition I am not in agreement. His reasoning here is incomplete and therefore faulty. I will make this plain in a following article. G. M. O.